

Ministerstvo životního prostředí

**SDĚLENÍ
MINISTERSTVA ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ, ODBORU OCHRANY OVZDUŠÍ**

**k provozování a ke kontrole spalovacích stacionárních zdrojů o jmenovitém tepelném
příkonu 300 kW a nižším**

V Praze dne 12. února 2019

Obsah

1	Účel sdělení.....	2
2	Kontrola technického stavu a provozu spalovacího stacionárního zdroje na pevná paliva podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně ovzduší	3
2.1	Povinnosti vyplývající ze zákona	3
2.2	Odborně způsobilá osoba.....	4
2.3	Databáze odborně způsobilých osob	4
2.4	Provádění kontroly technického stavu a provozu.....	6
2.5	Doklad o provedení kontroly technického stavu a provozu	7
2.6	Ohlašování údajů z kontroly technického stavu a provozu spalovacího stacionárního zdroje do ISPOP	8
2.7	Doporučení odborně způsobilé osoby	8
2.8	Lhůty pro provedení kontroly technického stavu a provozu	8
2.9	Odpovědnost odborně způsobilých osob	9
3	Zákaz spalování odpadu.....	10
4	Dozor nad dodržováním povinností podle zákona.....	12
4.1	Příslušné orgány	12
4.2	Přijímání podnětů	12
4.3	Důkazní prostředky.....	12
4.4	Měření tmavosti kouře.....	13
4.5	Kontrola spalovacího stacionárního zdroje podle § 17 odst. 1 písm. e) a § 17 odst. 2 zákona	13
4.6	Postup při kontrole.....	14
4.7	Odběry a analýzy vzorků popela, vyhodnocení výsledků analýz.....	16
4.8	Sankce za porušení povinností	17
4.9	Zvláštní případy ukládání sankcí.....	17
4.10	Opatření ke zjednání nápravy	19
4.11	Spolupráce s jinými orgány veřejné správy a policií.....	19
5	Obecně závazná vyhláška obce.....	21
6	Občanskoprávní ochrana vlastnického práva.....	22
	Povinnosti provozovatelů spalovacích zdrojů do 300 kW dle zákona o ochraně ovzduší.....	I-1
	Související ustanovení zákona o ochraně ovzduší a jeho prováděcích právních předpisů	II-1
	Metoda měření tmavosti kouře.....	III-1
	Metodika prokázání spalování odpadu prostřednictvím analýzy vzorku popela odebraného u provozovatele	IV-1

1 Účel sdělení

Toto sdělení se týká povinností provozovatelů spalovacích stacionárních zdrojů a kontrol těchto zdrojů podle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění zákona č. 172/2018 Sb. (dále také jen „zákon o ochraně ovzduší“ nebo jen „zákon“). V rámci této novelizace zákona, která vstoupila v účinnost 1. září 2018, došlo k významným úpravám ustanovení § 17 odst. 1 písm. h), které jsou v aktualizaci sdělení reflektovány. Sdělení je určeno všem provozovatelům spalovacích stacionárních zdrojů bez ohledu na to, zda jsou tyto zdroje provozovány v rodinných domech, bytech a stavbách pro individuální rekreaci, nebo v nemovitostech určených pro podnikání. Sdělení popisuje jednotlivé povinnosti, které zákon o ochraně ovzduší a jeho prováděcí právní předpisy ve vztahu k těmto zdrojům stanoví; zabývá se rovněž problematikou kontrol a ukládání sankcí za porušení povinností a procedurálními otázkami prokazování porušení povinností stanovených zákonem o ochraně ovzduší a možnostmi spolupráce s dalšími subjekty v této oblasti.

Sdělení je určeno k využití i ze strany odborné veřejnosti (zejména úředníkům obcí s rozšířenou působností a odborně způsobilým osobám) a jako informace či doporučení může sloužit výrobcům spalovacích zdrojů. Sdělení bylo zpracováno s přihlédnutím k poznatkům, které vyplynuly z činnosti Ministerstva životního prostředí s tím, že z pohledu usměrňování výkonu státní správy v této oblasti je pouze doplňkovým prvkem k metodickému vedení obcí ze strany krajských úřadů s důrazem kladeným na praktické aspekty aplikace zákonných povinností.

Odbor ochrany ovzduší vydal odpovědi k nejčastěji kladeným dotazům (tzv. „FAQ“) ve vztahu ke kontrolám technického stavu a provozu, prováděných podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně ovzduší. Odpovědi jsou dostupné na internetových stránkách Ministerstva životního prostředí pod tímto odkazem

http://www.mzp.cz/cz/stav_provoz_stacionarnich_zdroju_dotazy).

Tato verze sdělení je zaktualizována s ohledem na právní úpravu účinnou k 1. 9. 2018 a byla doplněna o bod 4.9 „Zvláštní případy ukládání sankcí“ popisující ukládání sankcí příkazem na místě a dále o interpretaci postupu dle ČSN EN 303-5 pro kotle vyžadující zapojení akumulární nádoby ve vztahu k § 17 odst. 1 písm. a).

2 Kontrola technického stavu a provozu spalovacího stacionárního zdroje na pevná paliva podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně ovzduší

2.1 Povinnosti vyplývající ze zákona

Podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně ovzduší je každý **provozovatel spalovacího stacionárního zdroje¹ na pevná paliva o celkovém jmenovitém tepelném příkonu od 10 do 300 kW včetně, který slouží jako zdroj tepla pro teplovodní soustavu ústředního vytápění** povinen provádět pravidelně nejméně jednou za tři roky prostřednictvím fyzické osoby, která byla proškolená výrobcem spalovacího stacionárního zdroje a má od něj udělené oprávnění k jeho instalaci, provozu a údržbě (dále jen „odborně způsobilá osoba“), kontrolu technického stavu a provozu zdroje a předkládat na vyžádání obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doklad o provedení této kontroly vystavený odborně způsobilou osobou. Tento doklad potvrzuje, že spalovací stacionární zdroj je instalován, provozován a udržován v souladu s pokyny výrobce a tímto zákonem. Provozovatelem zdroje se podle zákona o ochraně ovzduší rozumí právnická anebo fyzická osoba, která zdroj skutečně provozuje; není-li taková osoba známá nebo neexistuje, považuje se za provozovatele vlastník spalovacího stacionárního zdroje. Povinnost podle § 17 odst. 1 písm. h) je v zákoně o ochraně ovzduší obsažena od roku 2012, avšak s ohledem na přechodné ustanovení § 41 odst. 15 byl provozovatel spalovacího stacionárního zdroje povinen zajistit provedení první kontroly technického stavu a provozu zdroje nejpozději do 31. prosince 2016. Povinnost podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně ovzduší platí jak pro fyzické osoby, tak pro osoby právnické či fyzické osoby podnikající.

Ustanovení § 17 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně ovzduší v sobě zahrnuje dvě povinnosti provozovatele spalovacího stacionárního zdroje uvedených charakteristik (tj. dosahujícího celkového jmenovitého tepelného příkonu od 10 do 300 kW včetně, spalujícího pevná paliva a připojeného na teplovodní soustavu ústředního vytápění). V první řadě je to povinnost pravidelně nejméně jednou za tři roky zajistit kontrolu technického stavu a provozu spalovacího stacionárního zdroje ze strany odborně způsobilé osoby. Za odborně způsobilou osobu se považuje osoba, která byla proškolená výrobcem spalovacího stacionárního zdroje a má od něj udělené oprávnění k jeho instalaci, provozu a údržbě. Druhou povinností, vyplývající z daného ustanovení, je povinnost provozovatele na vyžádání předložit doklad o provedení této kontroly obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností. Cílem kontroly technického stavu a provozu je ověřit, zda je kotel instalován, provozován a udržován v souladu s pokyny výrobce a povinnostmi provozovatele spalovacího stacionárního zdroje podle zákona o ochraně ovzduší. Kvalitu spalovacího procesu zásadně ovlivňuje technický stav zdroje, stav spalinových cest, kvalita paliva a způsob obsluhy zdroje. Všechny výše uvedené skutečnosti mohou výrazně ovlivnit množství do ovzduší vypouštěných znečišťujících látek, které mají negativní dopady na zdraví, a to především v bezprostředním okolí jejich zdroje.

Pokud provozovatel neprovede pravidelně jednou za tři roky prostřednictvím odborně způsobilé osoby kontrolu technického stavu a provozu tohoto spalovacího stacionárního zdroje

¹ Povinnost se vztahuje nejen na kotle, ale také na další spalovací stacionární zdroje, např. kamna, krbové vložky a krby, pokud mají teplovodní výměník připojený na teplovodní soustavu ústředního vytápění a jejich jmenovitý tepelný příkon je 10 kW a vyšší.

nebo nepředloží na vyžádání obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností potvrzení o provedení této kontroly tak, jak je zákonem vyžadováno, vystavuje se riziku uložení pokuty až do výše 20 000 Kč, jde-li o fyzickou osobu nepodnikající (viz § 23 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 23 odst. 2 písm. a) zákona) anebo až do výše 50 000 Kč, jde-li o podnikající fyzickou osobu nebo osobu právnickou (viz § 25 odst. 1 písm. o) ve spojení s § 25 odst. 7 písm. d) zákona).

2.2 Odborně způsobilá osoba

Kontrolu technického stavu a provozu spalovacího stacionárního zdroje, provádí odborně způsobilá osoba **proškolená výrobcem tohoto zdroje, která má od něj udělené oprávnění k jeho instalaci, provozu a údržbě**. O proškolení odborně způsobilé osoby by měl výrobce spalovacího stacionárního zdroje vystavit doklad, ve kterém uvede minimálně název a sídlo výrobce (příp. zmocněného dodavatele výrobce), identifikační údaje o oprávněné (proškolené) osobě, seznam typů spalovacích stacionárních zdrojů, na které se oprávnění vztahuje a dobu platnosti oprávnění. Právě tímto dokladem bude obvykle odborně způsobilá osoba prokazovat provozovateli stacionárního zdroje své oprávnění k požadované činnosti. Oprávnění je udělováno konkrétní fyzické osobě². Rovněž doporučujeme, aby **výrobce** do doby zprovoznění databáze odborně způsobilých osob zveřejňoval seznam proškolených osob, rozsah jejich oprávnění a dobu platnosti oprávnění **na svých webových stránkách** (v případě zahraničních výrobců např. prostřednictvím svých dodavatelů). Kontrolu technického stavu a provozu spalovacího stacionárního zdroje provádí typicky topenář nebo servisní technik proškolený výrobcem spalovacích zdrojů, který od něj má současně udělené oprávnění k jeho instalaci, provozu, údržbě a kontrole. Kontakty na odborně způsobilou osobu lze získat přímo od výrobce spalovacího stacionárního zdroje a po jejím spuštění především v databázi odborně způsobilých osob.

2.3 Databáze odborně způsobilých osob

Dle § 17a je „Databáze odborně způsobilých osob“ informační systém veřejné správy, který slouží k vedení údajů o odborně způsobilých osobách a umožňuje komunikaci provozovatele a výrobce spalovacího stacionárního zdroje týkající se dostupnosti odborně způsobilé osoby.

Údaje o odborně způsobilých osobách vkládá do databáze a aktualizuje je výrobce spalovacího stacionárního zdroje, který bude k tomuto účelu registrován ministerstvem. Výrobce musí tyto informace o odborně způsobilé osobě vložit do databáze do 30 dnů od udělení oprávnění k instalaci, provozu a údržbě spalovacího stacionárního zdroje.

Pokud výrobce spalovacího stacionárního zdroje nevloží ve stanovené lhůtě požadované údaje do databáze odborně způsobilých osob, vystavuje se riziku uložení pokuty až do výše 500 000,- Kč (viz. § 25 odst. 1 písm. s) ve spojení s § 25 odst. 7 písm. c) zákona).

Do doby plné funkčnosti databáze odborně způsobilých osob je možné využít informativní **seznamy** odborně způsobilých osob, které pro více různých výrobců spalovacích stacionárních zdrojů spravuje několik organizací např. Asociace podniků topenářské techniky ve spolupráci

² Před rokem 2018 bylo možné za odborně způsobilou osobu považovat také právnickou osobu nebo osobu, která měla udělené jakékoli oprávnění od výrobce k provádění činností obdobných textaci v zákonném ustanovení (§ 17 odst. 1 písm. h)), tedy k instalaci, provozu a údržbě.

s Hospodářskou komorou ČR (<http://aptt.cz/opravneni-ozo.php>), nebo Klastr Česká peleta (<http://www.topenaridotace.cz/>).

V případě spalovacích stacionárních zdrojů, jejichž výrobce již zanikl, není znám nebo není schopen zajistit odborně způsobilou osobu, která by mohla provést kontrolu technického stavu a provozu v rámci tzv. referenčního finančního limitu³, může kontrolu technického stavu a provozu provést odborně způsobilá osoba proškolená jiným výrobcem stejného typu spalovacího zdroje (stejný způsob spalování, stejná nebo obdobná konstrukce spalovacího stacionárního zdroje). Vyjádření o dostupnosti odborně způsobilé osoby vystaví výrobce provozovateli do 30 dnů od jeho vyžádání a provozovatel jej připojí k dokladu o provedení kontroly (dle kapitoly 2.1). Nevystaví-li výrobce své vyjádření ve stanovené lhůtě, má se za to, že není schopen odborně způsobilou osobu v rámci stanoveného referenčního limitu zajistit a provozovatel si může zvolit odborně způsobilou osobu proškolenou jiným výrobcem, která má oprávnění ke stejnému typu spalovacího zdroje. V takovém případě je povinen provozovatel na vyžádání obecního úřadu obce s rozšířenou působností věrohodně prokázat, že výrobce o vyjádření požádal (např. podacím lístkem a kopií dopisu na výrobce apod.). Obecní úřad obce s rozšířenou působností bude mít rovněž přístup ke komunikaci proběhlé v rámci databáze odborně způsobilých osob, která tím bude považována za věrohodně prokázanou.

Pro výše uvedené účely se rozlišují **základní typy spalovacích zdrojů (tab. 1)**, které by měly být specifikovány rovněž v dokladu o proškolení odborně způsobilé osoby výrobcem.

Tab. 1: Základní typy spalovacích stacionárních zdrojů

Kotel prohořivací	spalovací stacionární zdroje s ruční dodávkou paliva, u nichž při spalování spaliny procházejí přes vrstvu paliva
Kotel odhořivací	spalovací stacionární zdroje s ruční dodávkou paliva, u nichž při spalování spaliny neprocházejí přes vrstvu paliva
Kotel zplyňovací	spalovací stacionární zdroje s ruční dodávkou paliva, obvykle s nuceným přívodem spalovacího vzduchu ventilátorem a speciální žáruvzdornou spalovací komorou se speciální spalovací tryskou nebo roštem
Kotel automatický se šnekovým dopravníkem	spalovací stacionární zdroje (obvykle na uhlí nebo pelety) se samočinnou dopravou paliva šnekovým dopravníkem
Kotel automatický s rotačním roštem	spalovací stacionární zdroje na uhlí s bubnovým otočným roštem
Kotel automatický přestavěný	spalovací stacionární zdroje se samočinnou dodávkou paliva, přestavěné z původních odhořivacích, prohořivacích a zplyňovacích kotlů
Kotel automatický speciální	spalovací stacionární zdroje určené primárně ke spalování jiné než peletizované biomasy (piliny, štěpka, sláma)

³ Stanoveného prováděcím právním předpisem (vyhláška č. 415/2012 Sb. po její novelizaci v roce 2019).

Lokální topidlo s výměníkem	primárně sálavý zdroj tepla s teplovodním výměníkem určeným k přípravě teplé vody k vytápění
Jiný typ spalovacího stacionárního zdroje	bližší specifikaci je nezbytné uvést v osvědčení o proškolení výrobcem spalovacího stacionárního zdroje

2.4 Provádění kontroly technického stavu a provozu

Kvalitu spalovacího procesu zásadně ovlivňuje technický stav zdroje, stav spalinových cest, kvalita paliva a způsob obsluhy zdroje. Při kontrole technického stavu a provozu je tak třeba věnovat pozornost níže uvedeným skutečnostem (tam kde to není relevantní, se neověřují):

- Spalovací stacionární zdroj by měl být připojen k teplovodní soustavě ústředního vytápění tak, aby byla zajištěna hospodárná výroba a dodávka tepla, zejména by měl být vybaven akumulátorem tepla, předepisuje-li jej výrobce k dosažení deklarované účinnosti a emisních parametrů. Pokud je instalace akumulární nádoby nutná k dosažení parametrů 3. nebo vyšší třídy podle ČSN-EN 303-5, avšak zdroj je i bez ní schopen splnit požadavky této normy, uvede se tato skutečnost v dokladu o kontrole. Spalovací stacionární zdroj by dále měl být vybaven směšovacím prvkem instalovaným na topnou resp. vratnou větev pro dodržení minimální teploty vratné vody do kotle (předepisuje-li jej výrobce zdroje o jmenovitém tepelném příkonu vyšším než 50 kW) a regulací výstupní teploty topné vody dle venkovní či požadované vnitřní teploty.
- Spalovací stacionární zdroj musí být řádně připojen na spalinovou cestu pro eliminaci úniku odpadního plynu do interiéru a dosažení požadovaného tahu v souladu s pokyny výrobce spalovacího stacionárního zdroje a právními předpisy.
- Technický stav vnějšího opláštění spalovacího stacionárního zdroje, spalovací komory, hořáku, zatápěcí klapky, vstupních a čistících otvorů, přívodních cest spalovacího vzduchu a paliva včetně podavače a přívodního potrubí, odvodu odpadního plynu ze zdroje do spalinových cest, funkčnost a nastavení čidel pro regulaci stacionárního zdroje a součinnost regulátoru s regulačními prvky musí být udržovány v takovém stavu, aby byl zajištěn řádný provoz stacionárního zdroje v souladu s průvodní dokumentací a návodem výrobce a aby byly v maximální možné míře dosahovány provozní a emisní parametry deklarované výrobcem stacionárního zdroje dle technických norem. Do spalovacího stacionárního zdroje musí být zajištěn přívod odpovídajícího množství spalovacího vzduchu a paliva, aby nedocházelo ke zvýšené kouřivosti.
- Dále se v dokladu o kontrole uvede, zda spalovací stacionární zdroj odpovídá či neodpovídá minimálním emisním požadavkům přílohy č. 11 zákona o ochraně ovzduší. Povinností provozovatele stacionárního zdroje je totiž dle § 17 odst. 1 písm. g) provozovat stacionární zdroj na pevná paliva o jmenovitém tepelném příkonu do 300 kW včetně, který slouží jako zdroj tepla pro teplovodní soustavu ústředního vytápění a který není navržen rovněž pro přímé vytápění místa instalace, v souladu s minimálními požadavky uvedenými v příloze č. 11 k zákonu o ochraně ovzduší. Provozovatel spalovacího stacionárního zdroje musí podle ustanovení § 41 odst. 16

zákona o ochraně ovzduší zajistit, aby jím provozovaný spalovací stacionární zdroj splňoval výše uvedené minimální emisní požadavky nejpozději do 1. září 2022.

- Ve spalovacím stacionárním zdroji mohou být spalována pouze paliva o požadované kvalitě, splňující požadavky na kvalitu paliv stanovené v příloze č. 3 k vyhlášce č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší (dále jen „vyhláška č. 415/2012 Sb.“), a jen paliva určená výrobcem stacionárního zdroje pro spalování v něm. Paliva by měla být skladována tak, aby bylo zajištěno uchování jejich vlastností, zejména pokud jde o obsah vody.
- Provozovatel při provozování spalovacího stacionárního zdroje postupuje podle pokynů výrobce tohoto zdroje, zejména provádí v předepsaných intervalech jeho údržbu.
- Posouzení toho, zda je spalovací stacionární zdroj provozován v souladu s požadavky zákona o ochraně ovzduší a výrobce, resp. dodavatele, se provádí při provozu zdroje tak, aby byla pokryta doba ustáleného (stabilizovaného) provozu. Odborně způsobilá osoba by měla provozovatele seznámit se správným způsobem provozování spalovacího zdroje, s cílem dosažení optimálních provozních podmínek a minimalizace dopadů jeho provozu na ovzduší.

2.5 Doklad o provedení kontroly technického stavu a provozu

Vzor dokladu o kontrole technického stavu a provozu je uveden v příloze č. 18 vyhlášky č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů. Novelizovaná vyhláška nabyла účinnosti 1. 1. 2018 (vyhláška č. 452/2017 Sb.). Do účinnosti vyhlášky mohl mít doklad o provedení kontroly technického stavu a provozu jakoukoliv podobu. S ohledem na tuto skutečnost je nutné do 1. 1. 2018 respektovat i doklady o provedené kontrole technického stavu a provozu, které svým obsahem nebudou plně odpovídat dříve doporučenému vzoru. Z dokladu by však mělo být vždy minimálně zřejmé, kdo jej vystavil (musí se jednat o odborně způsobilou osobu), komu byl doklad vystaven a na jaký konkrétní spalovací zdroj. V dokladu o kontrole spalovacího stacionárního zdroje se v části „výsledek kontroly“ uvede, zda spalovací stacionární zdroj je nebo není instalován, provozován a udržován v souladu s pokyny výrobce a požadavky zákona o ochraně ovzduší a že byl provozovatel poučen o jeho správném provozování. Dále se uvede, zda spalovací stacionární zdroj odpovídá či neodpovídá požadavkům přílohy č. 11 zákona o ochraně ovzduší, případně, zda je pro dosažení souladu nutná instalace akumulární nádoby nebo jiné úpravy. Jedním ze závěrů je i to, zda je či není indikováno spalování jiného paliva než určeného výrobcem spalovacího stacionárního zdroje, popř. spalování odpadu (přítomnost jiného než určeného paliva, nespalitelných zbytků v popelu, které nemohou mít původ ve spalovaném palivu, skladování odpadu společně či v bezprostřední blízkosti paliva apod.). Tento dokument je možné v přiměřeném rozsahu upravovat, např. vložení zápatí s uvedením kontaktních údajů o odborně způsobilé osobě, loga apod. Nelze však žádným způsobem omezit rozsah informace, kterou doklad o provozovaném zdroji poskytuje. Nedílnou součástí dokladu o kontrole technického stavu a provozu spalovacího stacionárního zdroje je kopie oprávnění k instalaci, provozu a údržbě spalovacího stacionárního zdroje od výrobce tohoto zdroje.

2.6 Ohlašování údajů z kontroly technického stavu a provozu spalovacího stacionárního zdroje do ISPOP

Odborně způsobilá osoba je počínaje 1. 1. 2020 povinna ohlašovat ministerstvu prostřednictvím integrovaného systému ohlašovacích povinností (ISPOP) údaje z provedených kontrol v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem⁴, a to nejpozději do 60 dnů od vystavení dokladu o provedení kontroly technického stavu a provozu spalovacího stacionárního zdroje na pevná paliva o celkovém jmenovitém tepelném příkonu od 10 do 300 kW včetně, který slouží jako zdroj tepla pro teplovodní soustavu ústředního vytápění.

2.7 Doporučení odborně způsobilé osoby

Cílem kontroly je nejen zajištění souladu provozu spalovacího stacionárního zdroje s požadavky zákona o ochraně ovzduší a technickými pokyny výrobce zdroje, ale také další poradenská a konzultační činnost odborně způsobilé osoby, která by měla doporučit postupy k zajištění dalšího bezproblémového a hospodárného provozu zdroje. Může případně i doporučit vhodnou modernizaci či doplnění otopné soustavy o regulační prvky, akumulaci nádobu apod., a to včetně vhodného technického řešení. V případě, že je k tomu odborně způsobilá osoba oprávněna, je možné rovněž uvést doporučení i k úpravám komínu, zvláště pak v případě, že existující komín neodpovídá technické normě ČSN 73 4201, v důsledku čehož může docházet ke zvýšené kouřivosti, anebo vyššímu obtěžování kouřem. Pokud spalovací stacionární zdroj nevyhovuje požadavkům přílohy č. 11 zákona o ochraně ovzduší, je nutné ho v souladu s ustanovením § 41 odst. 16 zákona o ochraně ovzduší nejpozději do 1. září 2022 vyměnit nebo učinit taková opatření, která zajistí jejich dodržení. V rámci kontroly by mělo také být zajištěno, že provozovatel je dostatečně obeznámen se správnou obsluhou zařízení, způsobem regulace jeho výkonu, významem kvality paliva a jejího zajištění (např. prostřednictvím měření vlhkosti palivového dřeva, správným uskladněním apod.), stejně tak jako s ekologickými, zdravotními, právními i technickými (např. koroze kotle) riziky nelegálního spalování odpadu.

2.8 Lhůta pro provedení kontroly technického stavu a provozu

Provozovatelé měli povinnost provést první kontrolu technického stavu a provozu spalovacího stacionárního zdroje nejpozději do konce roku 2016. Tzn., že nejpozději po tomto datu by měl být každý provozovatel schopen na vyžádání obecního úřadu obce s rozšířenou působností tento doklad předložit. Vzhledem k tomu, že 31. prosinec 2016 byl nejzazším termínem pro provedení této kontroly, není vyloučeno, že provozovatel jím bude disponovat již před tímto datem. Lhůta pro opakování provedení kontroly technického stavu a provozu je stanovena na konkrétní datum, proto provede-li provozovatel první kontrolu např. 1. 8. 2016, další kontrolu musí provést nejpozději do 1. 8. 2019.

Pokud byla provedena pravidelná kontrola provozovaného kotle podle zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů⁵, považuje se tím kontrola technického

⁴ Příloha č. 18 vyhlášky č. 415/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

⁵ Jedná se o kontroly podle ustanovení § 6a odst. 1 zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření s energií.

stavu a provozu podle tohoto zákona za splněnou v témže kalendářním roce; v takovém případě má provozovatel povinnost předložit na vyžádání obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností zprávu o této pravidelné kontrole.

Provedením kontroly technického stavu a provozu spalovacího stacionárního zdroje nejsou nijak dotčeny (tedy nadále platí a musejí být splněny) další povinnosti provozovatele vyplývající z jiných právních předpisů, např. vyhlášky č. 34/2016 Sb., o čištění, kontrole a revizi spalinové cesty, nebo vyhlášky č. 194/2013 Sb., o kontrole kotlů a rozvodů tepelné energie, či z pokynů výrobce spalovacího stacionárního zdroje.

2.9 Odpovědnost odborně způsobilých osob

Od 1. ledna 2017 platí, že vystaví-li odborně způsobilá osoba doklad o provedení kontroly technického stavu a provozu spalovacího stacionárního zdroje na pevná paliva uvedený v § 17 odst. 1 písm. h), přestože není odborně způsobilou osobou, nebo v tomto dokladu uvede nepravdivé údaje, dopouští se přestupku podle § 25 odst. 1 písm. q) zákona o ochraně ovzduší, za který jí může být v souladu s ustanovením § 25 odst. 7 písm. d) zákona uložena pokuta až do výše 50 000,- Kč. Pokuty ukládá obecní úřad obce s rozšířenou působností.

Pokud odborně způsobilá osoba neohlásí ve stanovené lhůtě ministerstvu prostřednictvím ISPOP údaje v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem, vystavuje se riziku uložení pokuty až do výše 500 000,- Kč (viz. § 25 odst. 1 písm. r) ve spojení s § 25 odst. 7 písm. c) zákona).

3 Zákaz spalování odpadu

Minimalizace negativních dopadů spalování odpadu na životní prostředí je technicky realizovatelné pouze spalováním odpadu v zařízeních k tomu určených, které dosahují potřebných technických a fyzikálních parametrů. Spalovny odpadu jsou vybaveny nejen automatickým systémem řízení spalovacího procesu zajišťujícím optimální přívod spalovacího vzduchu a jsou konstruovány tak, že v určité části jsou zajištěny vysoké teploty a doby zdržení spalin, ale jsou také vybaveny několikasupňovým systémem čištění spalin včetně neutralizace kyselých plynů a vysoce účinné filtrace prachových částic často spojené s katalytickým rozkladem chlorovaných organických látek. Spalování odpadu v zařízeních k tomu speciálně nekonstruovaných vede k situacím, kdy nelze zajistit optimální přívod kyslíku, spalovací proces je nestálý a vede jak k nárazovému rychlému hoření za vysokých teplot, tak k hoření za nedostatku kyslíku s vysokým podílem nespálených organických látek. Příčinou je nehomogenita odpadu a jeho proměnlivé vlastnosti na rozdíl od běžných paliv. Především plastové odpady s obsahem PVC obsahují velmi vysoké množství chlóru, který v reakci s nespálenými organickými látkami vede ke vzniku tzv. dioxinů (polychlorované dibenzodioxiny a dibenzofurany), které jsou vysoce toxické, a to i ve velmi nízkých koncentracích. Podobně může určitý odpad obsahovat vysoké množství těžkých kovů (včetně rtuti), které se dříve používaly ke konzervaci dřeva, proto není možné spalovat ani dřevěný odpad, pokud byl chemicky ošetřen. Kromě významných dopadů na životní prostředí má spalování odpadu vliv i na životnost a stav vlastního spalovacího zařízení a kouřovodů. Obsah chlóru v odpadu může vést k tzv. chlorové korozi, významnému urychlení korozivních procesů, jež mohou v krátké době kotel či kouřovody znehodnotit. Nerovnoměrnost spalovacího procesu často vede k tzv. dehtování, kdy se kotel a spalinové cesty zanáší dehtovými látkami, které se mohou po čase vznítit a způsobit požár. Nánosy dehtových látek také snižují účinnost přenosu tepla ze spalin ve výměníku kotle. Snaha zabránit dehtování při spalování vysoce hořlavého odpadu zvýšeným přívodem vzduchu může vést k přílišnému zvýšení teploty ve spalovací komoře nad hodnoty projektované výrobcem, přičemž toto přehřívání může opět významně snižovat životnost zařízení a zvyšovat riziko požáru.

Zákon o ochraně ovzduší nedefinuje pojem odpad, vychází se z definice uvedené v § 3 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“). Spalování odpadů je možné jen při splnění podmínek stanovených právními předpisy o ochraně ovzduší, přičemž platí obecné pravidlo (se zákonem o ochraně ovzduší stanovenými výjimkami), že odpad může být spalován (tepelně zpracován) jen ve stacionárním zdroji, ve kterém je tepelné zpracování odpadu povoleno krajským úřadem podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší. Spalování odpadu je také možné pouze pod dohledem osoby autorizované podle § 32 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ovzduší. Zákon o ochraně ovzduší neumožňuje ve spalovacích stacionárních zdrojích o jmenovitém tepelném příkonu 300 kW a nižším ani spalování dřevotřísky a jiného lepeného dřeva či spalování odpadních olejů.

Zákon o odpadech stanoví, že s odpady lze nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady určena. Při tomto nakládání nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí (srov. § 12 odst. 2 zákona o odpadech). Odpady, které původce odpadů nemůže sám využít nebo odstranit v souladu se zákonem o odpadech (potažmo zákonem o ochraně ovzduší), musí být převedeny do vlastnictví pouze osobě oprávněné k jejich převzetí (srov. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech). K převzetí odpadu do svého vlastnictví

je oprávněna pouze právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, která je provozovatelem zařízení k využití nebo k odstranění určeného druhu odpadu (srov. § 12 odst. 3 zákona o odpadech). Fyzické osoby (nepodnikající) jsou povinny odkládat komunální odpad na místech k tomu určených a ode dne, kdy tak obec stanoví obecně závaznou vyhláškou, komunální odpad odděleně shromažďovat, třídit a předávat k využití a odstraňování podle systému stanoveného obcí obecně závaznou vyhláškou (srov. § 17 odst. 4 zákona o odpadech). Odstranění odpadu jeho spalováním v domácích topeništích či v otevřených ohništích je nelegálním nakládáním s odpady.

4 Dozor nad dodržováním povinností podle zákona

4.1 Příslušné orgány

Přestupky podle zákona o ochraně ovzduší spáchané fyzickými osobami nepodnikajícími projednává obecní úřad obce s rozšířenou působností. Přestupky podnikajících fyzických osob anebo osob právnických, jsou-li spáchany v souvislosti s provozem stacionárních zdrojů, které nejsou uvedeny v příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší nebo nejsou spáchany v souvislosti s provozem stacionárních zdrojů, projednává Česká inspekce životního prostředí nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností.

4.2 Přijímání podnětů

Postup při vyřizování podání je podrobněji upraven v metodické pomůcce Ministerstva vnitra, odboru dozoru a kontroly veřejné správy, „Podání ve veřejné správě“⁶. Orgány ochrany ovzduší jsou v souladu s § 27 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší povinny dozírat na to, zda provozovatelé zdrojů dodržují povinnosti jim stanovené v zákoně o ochraně ovzduší. K podezření na porušení těchto povinností mohou dospět na základě vlastní úřední činnosti či na základě přijetí podnětu ze strany jiné osoby či jiného orgánu veřejné správy.

Přijímání podnětů se obecně řídí § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jakmile obecní úřad obce s rozšířenou působností obdrží podnět, který se týká tvrzeného porušení povinnosti provozovatele spalovacího stacionárního zdroje, má několik možností, jak dále postupovat. Obecně je správní orgán povinen přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední (obecně platí pro podněty k zahájení správního řízení, postup se obdobně použije též pro podněty k zahájení kontroly), na jeho zahájení však není nárok, tedy správní orgán podnět posoudí a na základě tohoto posouzení rozhodne, jak bude dále postupováno. Aby byl ten, kdo podnět podal, informován o postupu ve věci, je nutné o to požádat. V případě, že požádal, je správní orgán povinen mu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy správní orgán podnět obdržel, sdělit, že řízení zahájil, že neshledal důvody k zahájení řízení, nebo může sdělit, že podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu. V případě, že nepožádal, nemá správní orgán vůči tomu, kdo podnět podal, žádnou informační povinnost.

4.3 Důkazní prostředky

Obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o uložení sankce povinen shromáždit takové důkazy, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu je příkladně vymezeno, co může být podkladem pro vydání rozhodnutí; zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení (srov. § 50 odst. 4 správního řádu). Zákon tedy ponechává na správním orgánu, aby zhodnotil, zda připustí

⁶ <http://www.mvcr.cz/clanek/metodicke-materialy-k-zakonnym-zmocnenim.aspx>

a provede určité důkazy, a aby posoudil jejich hodnověrnost. Hodnocení správního orgánu se pak musí objevit v odůvodnění rozhodnutí.

Jako důkazní prostředky lze využít např.:

- doklad z provedené kontroly zdroje podle § 17 odst. 1 písm. e) a odst. 2 zákona o ochraně ovzduší
- doklad o kontrole technického stavu a provozu podle § 17 odst. 1 písm. h), příp. další informace o spalovacím zdroji a jeho provozu
- videodokumentaci
- fotodokumentaci
- svědecké výpovědi (např. sousedů apod.)
- doklad o odkládání komunálního odpadu na místa k tomu určená obcí dle § 17 odst. 4 zákona o odpadech
- doklad o nákupu či jiném nabytí odpovídajícího paliva
- analýzy vzorků popela apod.

4.4 Měření tmavosti kouře

Přípustná úroveň znečištění je mj. určena přípustnou tmavostí kouře, kterou je provozovatel spalovacího stacionárního zdroje povinen dodržovat. Ministerstvo životního prostředí v ustanovení § 10 a 11 vyhlášky č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečištění a jejím zjištění a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší stanoví přípustnou tmavost kouře, způsob jejího zjištění a podmínky, za kterých je považována za plněnou. Pro zjištění tmavosti kouře se používá tzv. Ringelmannova metoda, která je blíže popsána v příloze č. 4 tohoto sdělení.

4.5 Kontrola spalovacího stacionárního zdroje podle § 17 odst. 1 písm. e) a § 17 odst. 2 zákona

Spalovací stacionární zdroje, jejich příslušenství a paliva, která jsou umístěna v prostorách užívaných pro podnikatelskou činnost (provozovněch) je možné kontrolovat již od účinnosti současného zákona o ochraně ovzduší (tedy od 1. 9. 2012), a to podle § 17 odst. 1 písm. e) zákona. Provozovatel stacionárního zdroje je povinen umožnit osobám pověřeným ministerstvem, obecním úřadem obce s rozšířenou působností a inspekci přístup ke stacionárnímu zdroji a jeho příslušenství, používaným palivům a surovinám a technologiím souvisejícím s provozem nebo zajištěním provozu stacionárního zdroje, za účelem kontroly dodržování povinností podle zákona o ochraně ovzduší.

U zdrojů provozovaných v rodinném domě, v bytě nebo ve stavbě pro rodinnou rekreaci, které nejsou provozovány v podnikatelských provozovněch, zákon o ochraně ovzduší umožňuje s účinností od 1. ledna 2017 pověřeným úředníkům obcí s rozšířenou působností vstupovat do těchto prostor, a to v případě splnění podmínek definovaných v § 17 odst. 2 zákona. Vlastník nebo uživatel těchto prostor je povinen umožnit kontrolujícímu přístup ke spalovacímu stacionárnímu zdroji, jeho příslušenství a používaným palivům.

Kontrola podle § 17 odst. 1 písm. e) a § 17 odst. 2 zákona se na rozdíl od povinnosti podle § 17 odst. 1 písm. h) zákona vztahuje na všechny spalovací stacionární zdroje bez ohledu na jejich umístění, jmenovitý tepelný příkon, typ užívaného paliva nebo připojení na teplovodní soustavu ústředního vytápění (tedy na všechny kotle, kamna, krbové vložky, pece aj). Možnost přímé kontroly spalovacího stacionárního zdroje provozovaného v rodinném domě, v bytě nebo ve stavbě pro rodinnou rekreaci je však omezena řadou podmínek a pověřený úředník ji může vykonat pouze za předpokladu, že

- 1) vznikne opakované důvodné podezření na porušování povinností provozovatele zdroje podle § 17 odst. 1 zákona, přičemž
- 2) při vzniku prvního důvodného podezření obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele na tuto skutečnost provozovatele písemně upozorní dopisem, ve kterém provozovatele poučí o povinnostech provozovatele spalovacího stacionárního zdroje stanovených a o následcích opakovaného důvodného podezření, což je právě přímá kontrola zdroje, jeho příslušenství a používaných paliv
- 3) porušení povinností podle § 17 odst. 1 zákona nelze prokázat bez provedení kontroly.

Pokud jde o bytové domy a kontroly stacionárního zdroje, bude se uplatňovat postup podle § 17 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně ovzduší a povinnost umožnit přístup ke stacionárnímu zdroji za účelem jeho kontroly nebude navázána na kumulativní splnění tří výše uvedených podmínek. V bytových domech jsou zdroje vytápění obvykle umístěny ve společných prostorách bytového domu (chodby, vestibul, kotelna apod.) a tyto prostory užívají všichni obyvatelé, kteří zpravidla nejsou osobami navzájem si blízkými, často se ani neznají, proto není v případě bytových domů a zdrojů provozovaných v těchto společných prostorách bytového domu na místě dovolávat se ochrany soukromí a postupu podle § 17 odst. 2 zákona.

4.6 Postup při kontrole

Postup při kontrole je upraven zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“).

Kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly podle kontrolního řádu obecně oprávněn vstupovat do staveb, dopravních prostředků, na pozemky a do dalších prostor s výjimkou obydlí, jež vlastní nebo užívá kontrolovaná osoba anebo jinak přímo souvisí s výkonem a předmětem kontroly, je-li to nezbytné k výkonu kontroly. Úprava § 17 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší však představuje zvláštní úpravu vůči § 7 kontrolního řádu a výslovně umožňuje kontrolu v obydlí. Ve zbytku kontrolní orgán postupuje dle obecné úpravy kontrolního řádu a dle § 28 a § 29 zákona o ochraně ovzduší.

Kontrolu vykonává osoba, kterou kontrolní orgán k tomu pověřil („kontrolující“), tzn. nejčastěji zaměstnanec orgánu ochrany ovzduší disponující pověřením ke kontrole (srov. § 28 zákona o ochraně ovzduší). Podle § 6 kontrolního řádu může kontrolní orgán k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu přizvat fyzickou osobu (tzv. přizvanou osobu). Kontrolní orgán vystaví přizvané osobě pověření a poučí ji o jejích právech a povinnostech při účasti na kontrole. Přizvaná osoba se účastní kontroly společně s kontrolujícím. Přizvanou osobou může být např. odborný specialista (např. odborně způsobilá osoba podle § 17 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně ovzduší) či zaměstnanec jiného kontrolního orgánu.

Kontrola je zahájena prvním kontrolním úkonem, tj. nejčastěji předložením pověření ke kontrole kontrolované osobě, jež je na místě kontroly přítomna, případně doručením oznámení o zahájení kontroly kontrolované osobě (součástí oznámení musí být pověření ke kontrole, anebo seznam kontrolujících), nebo prvním z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložením pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo povinné osobě. První a doporučený způsob zahájení kontroly je vhodný zejména z důvodu možného zmaření účelu kontroly kontrolovanou osobou. Kontrolující však musí mít vždy na paměti, že postup v rámci kontroly je omezen povinnostmi šetřit práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby. Další uvedené způsoby je tak třeba volit pouze ve výjimečných případech, kdy zahájením kontroly těmito úkony nedojde ke zmaření účelu kontroly nebo nedojde k nepřiměřenému zásahu do práv a oprávněných zájmů kontrolované osoby.

Kontrolující je dle kontrolního řádu v souvislosti s výkonem kontroly oprávněn mimo jiné požadovat poskytnutí podkladů vztahujících se k předmětu kontroly, pořizovat obrazové nebo zvukové záznamy nebo odebírat vzorky (např. popela, paliva apod.). Současně je kontrolující povinen mimo jiné šetřit práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby, předložit jí pověření ke kontrole a vyhotovit protokol o kontrole a doručit jeho stejnopis kontrolované osobě. Kontrolovaná osoba je zejména oprávněna seznámit se s obsahem protokolu o kontrole a podávat do 15 dnů od doručení protokolu námítky proti kontrolním zjištěním. Současně je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly a poskytovat k tomu potřebnou součinnost. V případě, že vlastník nebo uživatel prostor, v nichž je provozován spalovací stacionární zdroj, neumožní kontrolujícímu přístup ke zdroji, hrozí mu podle zákona o ochraně ovzduší pokuta za přestupek až do výše 50 000 Kč.

V rámci kontroly se zejména zdokumentuje situace na místě (tmavost resp. barva kouře, spalovací zdroj a jeho příslušenství vč. spalinových cest, uskladněné palivo a palivo ve spalovacím zdroji) a skutečnost se porovná s údaji v dokladu o kontrole technického stavu a provozu, příp. s dokumentací ke spalovacímu zdroji. Dále by měl být zkontrolován stav kotle a jeho příslušenství, přívod spalovacího vzduchu, a pokud to bude možné i stav spalinových cest (např. nánosy sazí a dehet pod kotlem nebo u kontrolních dvířek komína mohou svědčit o špatném způsobu provozování spalovacího zdroje a nedostatečné údržbě), dále že je používáno palivo určené výrobcem a nejsou spalována nepovolená paliva nebo odpady a veškerá zjištění zdokumentovat. V případě podezření na spalování nepovolených paliv nebo odpadů může kontrolor odebrat vzorky (viz následující kapitola 4.7).

Zjištěné informace jsou průběžně zaznamenávány a následně vyhodnoceny ve vztahu k povinnostem stanoveným zákonem o ochraně ovzduší (§ 17 odst. 1 písm. a), c), g) a h)). Požadavky na obsah protokolu o kontrole jsou stanoveny v § 12 kontrolního řádu. Protokol o kontrole obsahuje skutečnosti vztahující se k vykonané kontrole. Vždy však obsahuje alespoň

- označení kontrolního orgánu a kontrolujícího,
- označení ustanovení právního předpisu vymezujícího pravomoc kontrolního orgánu k výkonu kontroly,
- označení přizvané osoby, včetně důvodu jejího přizvání,
- označení kontrolované osoby,
- označení předmětu kontroly,
- kontrolní úkon, jímž byla kontrola zahájena, a den, kdy byl tento kontrolní úkon proveden,

- poslední kontrolní úkon předcházející vyhotovení protokolu o kontrole a den, kdy byl tento kontrolní úkon proveden,
- kontrolní zjištění, obsahující zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí,
- poučení o možnosti podat proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole námitky s uvedením lhůty pro jejich podání a komu se podávají,
- datum vyhotovení,
- podpis kontrolujícího.

Protokol o kontrole se vyhotoví ve lhůtě 30 dnů ode dne provedení posledního kontrolního úkonu, ve zvláště složitých případech do 60 dnů. Stejnopis protokolu o kontrole doručí kontrolní orgán kontrolované osobě. Námitky proti kontrolnímu zjištění uvedenému v protokolu o kontrole může kontrolovaná osoba podat kontrolnímu orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení protokolu o kontrole, není-li stanovena v protokolu o kontrole lhůta delší. Námitky se podávají písemně, musí z nich být zřejmé, proti jakému kontrolnímu zjištění směřují, a musí obsahovat odůvodnění nesouhlasu s tímto kontrolním zjištěním.

4.7 Odběry a analýzy vzorků popela, vyhodnocení výsledků analýz

Odběr vzorků popela a jeho analýza jsou podrobně popsány v dokumentu „Metodika prokázání spalování odpadu prostřednictvím analýzy vzorku popela odebraného u provozovatele“, který je součástí přílohy č. 4 tohoto sdělení. Metoda je založena na stanovení 7 chemických parametrů vzorku popela a jeho porovnání s limitními hodnotami ukazatelů stanovenými na základě analýz popela získaných při spalování paliv. Z výsledků analýzy se vypočte stanoveným postupem index překročení, přičemž pro vyjádření konečného výsledku analýzy je použito znázornění dle barev semaforu, kdy výsledky odpovídající červené barvě prokazují spalování kontaminovaného paliva příp. odpadu, které je porušením povinnosti provozovatele spalovacího stacionárního zdroje podle § 16 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší.

V případech, kdy výsledky analýzy vedou k závěru, že spalování kontaminovaného paliva nelze prokázat ani vyloučit (žlutá barva semaforu), je z hlediska přestupkového řízení výsledek shodný se závěrem, že spalování kontaminovaného paliva není prokázáno (zelená barva semaforu), a to ve shodě se zásadou *in dubio mitius*. Z analýzy v tomto případě vyplývá, že v některých parametrech došlo k překročení limitních hodnot pro obsah některých prvků, což může mít řadu příčin. Překročení může být způsobeno pouze malým množstvím spáleného odpadu či v krajním případě nemusí vůbec souviset se spalováním odpadu, ale například se specifickými a ojedinělými vlastnostmi použitého paliva. Tento výsledek analýzy je vhodné zdokumentovat v závěrech kontroly a informovat o něm případné stěžovatele. Tento výsledek však může být součástí důvodného podezření na porušení zákona pro účely opakovaného postupu dle § 17 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší.

Není nutné, aby byly legislativně upraveny a zakotveny limitní hodnoty ukazatelů indikujících spalování kontaminovaného paliva, neboť by taková úprava byla nepřiměřeným zásahem do zásady volného hodnocení důkazů správním orgánem, která byla prakticky popsána v bodě 4.3 tohoto sdělení, která navazuje na zásadu materiální pravdy, tedy povinnost správního orgánu

postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ke zjištění stavu, o němž nebude důvodných pochybností, tedy ke zjištění stavu jistoty správního orgánu, slouží v praxi výše uvedená Metodika, resp. v ní uvedená metoda, podle které má správní orgán postupovat. V případě, že na základě postupu uvedeného v Metodice dojde k závěru, že výsledky odpovídají červené barvě semaforu, je pro něj zjištěný stav stavem protiprávním, tj. provozovatel spalovacího stacionárního zdroje porušil povinnost podle § 16 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší, a v takovém případě může správní orgán s jistotou postupovat k uložení sankce v řízení o přestupku. V případě, že jsou výsledky v rámci zelené barvy semaforu, s největší pravděpodobností k porušení povinnosti podle § 16 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší nedošlo a správní orgán již dále nepostupuje. V případě žluté barvy semaforu, správní orgán buďto zajistí další důkazní prostředky k prokázání protiprávního stavu, v opačném případě od dalšího postupu upustí. Proto je zde také uvedena zásada *in dubio mitius*, která zajistí, že nezjistil-li správní orgán a objektivně nemůže zjistit stav věci, bez důvodných pochybností, rozhodne, resp. postupuje pak mírněji, tedy nezahájí řízení o spáchání přestupku. Je na správním uvážení správního orgánu, zdali budou získané důkazní prostředky považovány za dostačující a dostatečně prokazující.

Odběr a analýzu vzorků popela je doporučeno provádět zejména v případech, kdy jsou ke spalování odpadu dostupné i jiné indicie a analýza vzorků popela tak nebude jediným důkazem (např. shromažďování materiálů, které je možné označit za odpad, jako odpad z demolice apod., nebo významně neobvyklá barva či zápach kouře).

4.8 Sankce za porušení povinností

Porušení povinností stanovených zákonem o ochraně ovzduší ze strany fyzických osob nepodnikajících je v souladu s § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) a § 23 zákona o ochraně ovzduší přestupkem. Za přestupek lze, v závislosti na závažnosti porušení zákonné povinnosti, uložit pokutu ve výši až do 20 000 Kč, resp. 50 000 Kč (srov. § 23 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší). Porušení povinností stanovených zákonem o ochraně ovzduší ze strany právnických osob anebo fyzických osob podnikajících je rovněž přestupkem, za který lze uložit pokutu (v relevantních případech) až do výše 20 000 Kč, 50 000 Kč, resp. až 500 000 Kč, v závislosti na spáchaném přestupku. Při rozhodování o výši pokuty přihlíží orgán ochrany ovzduší ke skutečnostem stanoveným právními předpisy upravujícími řízení o přestupcích. Odvolacím orgánem proti rozhodnutí obecního úřadu obce s rozšířenou působností je příslušný krajský úřad.

4.9 Zvláštní případy ukládání sankcí

Za účelem zefektivnění ochrany ovzduší a zvýšení vymahatelnosti povinností uložených zákonem o ochraně ovzduší lze v případě ukládání sankcí využít alternativního postupu ke klasickému přestupkovému řízení. Takovým postupem je uložení pokuty příkazem na místě upravené § 91 - 92 přestupkového zákona. Ustanovení § 91 odst. 1 přestupkového zákona umožňuje ukládat pokutu příkazem na místě jak fyzickým osobám nepodnikajícím, tak právnickým osobám a fyzickým osobám podnikajícím, resp. osobám za ně jednajícím. Vzhledem k charakteru ukládání pokuty příkazem na místě může tato přímo navazovat na

výkon kontroly, resp. na kontrolní zjištění, pokud bude skutkový stav zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti.

Postup ve věci formou uložení pokuty příkazem na místě lze zvolit za současného splnění zákonných podmínek. Osoba obviněná ze spáchání přestupku musí souhlasit se zjištěným stavem věci, s právní kvalifikací skutku, dále s uložení pokuty, s její výší a s vydáním příkazového bloku. Souhlas je vyjádřen podpisem příkazového bloku. V případě, že jsou kumulativně splněny všechny podmínky, lze v daném případě namísto klasického přestupkového řízení postupovat dle § 91 přestupkového zákona.

Speciální úprava je v případě příkazu na místě též ve vztahu k maximální možné výši ukládané pokuty. Oproti úpravě zákona o ochraně ovzduší lze v případě příkazu na místě uložit pokutu pouze do výše 10 000 Kč, pro stanovení výše pokuty se tedy neužije úprava § 23 odst. 2 a § 25 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Hlavním důvodem snížení horní hranice ukládané pokuty je nepravděpodobnost situace, kdy osoba obviněná ze spáchání přestupku disponuje finanční částkou, která by odpovídala výši pokuty v případě, že by byly zachovány horní hranice dle zákona o ochraně ovzduší. Dále je rychlost a efektivita řízení a snížení administrativní zátěže v případě ukládání pokut příkazem na místě kompenzována sníženou horní hranicí ukládané pokuty tak, aby byly zájmy osoby obviněné ze spáchání přestupku a veřejný zájem hájený správním orgánem vyváženy.

Příkazem na místě může pokutu uložit buďto správní orgán příslušný k projednání přestupku v klasickém přestupkovém řízení, tj. v případě přestupků dle zákona o ochraně ovzduší obecní úřad obce s rozšířenou působností nebo Česká inspekce životního prostředí, nebo některý z orgánů uvedených v § 91 odst. 2 přestupkového zákona. Ve vztahu k přestupkům podle zákona o ochraně ovzduší jsou relevantní strážníci obecní policie. Strážník obecní policie může uložit pokutu příkazem na místě za přestupek, jehož projednání je v působnosti obce. Jedná se tedy pouze o strážníky obecní policie zřízené v obci s rozšířenou působností a tito mohou pokutu příkazem na místě uložit pouze na území obce (s rozšířenou působností), která obecní policii zřídila. Toto neplatí v případě, že existuje veřejnoprávní smlouva, na základě které je obecní policie oprávněna vykonávat svoji pravomoc i na území jiných obcí, které vlastní obecní policie nezřídily. V takovém případě může strážník obecní policie uložit pokutu příkazem na místě také mimo území obce (s rozšířenou působností), která obecní policii zřídila.

V případě, že je ukládána pokuta příkazem na místě, je osobě, které se pokuta ukládá, předán příkazový blok. Podpisem příkazového bloku osoba uděluje souhlas se zjištěným stavem věci, s právní kvalifikací, s uložení pokuty a s její výší a konečně též se samotným vydáním příkazového bloku. Dále se podpisem příkazového bloku stává příkaz na místě na základě § 92 přestupkového zákona pravomocným a vykonatelným rozhodnutím. Osoba, které je povinnost zaplatit uloženou pokutu stanovena, může tuto povinnost splnit bezprostředně po vydání příkazového bloku a jeho podpisu, v případě že takto splnit nemůže, vydá se mu příkazový blok s poučením o způsobu zaplacení uložené pokuty, o lhůtě splatnosti a o následcích jejího nezaplacení.

4.10 Opatření ke zjednání nápravy

Provozovateli stacionárního zdroje lze též uložit opatření ke zjednání nápravy za podmínky, že se prokáže, že neplní povinnosti stanovené zákonem o ochraně ovzduší. Opatření ke zjednání nápravy podle § 22 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší se ukládá samostatným rozhodnutím, přičemž lze předpokládat, že budou ukládána zejména v návaznosti na provedenou kontrolu formou příkazu. Opatřením ke zjednání nápravy lze uložit povinnost vykonat určitou činnost, která povede k nápravě nezákonného stavu. Zároveň je nutné ke splnění daného opatření vždy stanovit lhůtu. Opatření ke zjednání nápravy se mohou týkat používaného paliva (opatření k zajištění kvality spalovaného paliva při jeho skladování apod.), způsobu spalování (konkrétní podmínky, za nichž by mělo být spalování vedeno za účelem zvýšení účinnosti spalování a minimalizace emisí) a stavu spalovacího stacionárního zdroje (provedení opravy, seřízení, vyčištění spalovacího zdroje apod.; v případě zjištění zcela nevyhovujícího stavu jeho výměnu). Délka lhůty k provedení opatření k zjednání nápravy není legislativně stanovena, je však nutné, aby byla co nejkratší a současně reálná pro uskutečnění potřebných opatření. K uložení nápravného opatření u fyzických osob je příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností. K uložení nápravného opatření u právnických osob a podnikajících fyzických osob v případě, že se nejedná o stacionární zdroj uvedený v příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší, je příslušná Česká inspekce životního prostředí nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností.

Pokud provozovatel ve stanovené (přiměřené) lhůtě opatření ke zjednání nápravy neprovede, může obecní úřad obce s rozšířenou působností nebo inspekce vydat správní rozhodnutí o zastavení provozu stacionárního zdroje. Zákon o ochraně ovzduší výslovně stanoví, že odvolání proti rozhodnutí o zastavení provozu nemá odkladný účinek (viz § 22 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší).

4.11 Spolupráce s jinými orgány veřejné správy a policií

Podle § 8 odst. 2 správního řádu správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy, tato zásada se týká činnosti správních orgánů, nikoliv pouze správních řízení, tedy na ni nelze nahlížet jako na nutnou formální spolupráci v rámci úkonů ve správním řízení, ale jako reálnou spolupráci dvou správních orgánů. V oblasti kontroly a vymáhání dodržování povinností ze strany provozovatelů lokálních zdrojů orgány ochrany ovzduší mohou spolupracovat zejména se stavebními úřady a s orgány veřejné správy v oblasti odpadového hospodářství. S těmito orgány mohou orgány ochrany ovzduší koordinovat zejména provádění kontrol dodržování povinností provozovatelů lokálních zdrojů tepla.

Stavební úřady mají povinnost provádět kontrolní prohlídku stavby k ověření, zda jejím prováděním nebo provozem není nad přípustnou míru obtěžováno její okolí. Zároveň stavební úřad může nařídit vlastníku stavby, stavebního pozemku nebo zastavěného stavebního pozemku nezbytné úpravy, jimiž se docílí, aby užívání stavby nebo jejího zařízení neohrožovalo životní prostředí, nepřiměřeně neobtěžovalo její uživatele a okolí hlukem, exhalacemi (včetně zápachu), otřesy, vibracemi, účinky neionizujícího záření anebo světelným zářením. Podle ustanovení § 172 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., zákona o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) je pověřený zaměstnanec stavebního úřadu oprávněn vstupovat na cizí pozemky, stavby a do staveb s vědomím jejich

vlastníků při zjišťování stavu stavby a pozemku nebo při opatřování důkazů a dalších podkladů pro vydání správního rozhodnutí nebo opatření. Do obydlí může oprávněná úřední osoba vstoupit v souladu s § 172 odst. 3 stavebního zákona jen tehdy, pokud je to nezbytné pro ochranu života, zdraví nebo bezpečnosti osob. Pokud je obydlí užíváno také pro podnikání nebo provozování jiné hospodářské činnosti, může do něj oprávněná úřední osoba vstoupit též, je-li to nezbytné pro plnění úkolů veřejné správy podle stavebního zákona. Uživatel obydlí je v uvedených případech povinen oprávněné úřední osobě vstup do obydlí umožnit. Podle § 172 odst. 5 stavebního zákona platí, že pokud vlastník pozemku nebo stavby bude bránit vstupu oprávněné úřední osobě nebo jí přizvané osobě, může mu stavební úřad rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, umožnění vstupu nařídit. Odvolání proti takovému rozhodnutí nemá odkladný účinek.

Primárním úkolem Policie ČR, jako ozbrojeného bezpečnostního sboru s celostátní působností, je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami. V případě podezření ze spáchání přestupkového jednání tak může být výjimečně kontaktována i Policie ČR, která ve vztahu k prošetřování podezření ze spáchání přestupku disponuje některými oprávněními, zakotvených v zákoně č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Správní řád předpokládá spolupráci správních orgánů s obecní policií a Policií ČR zejména při doručování (srov. § 19 správního řádu), předvedení osob (srov. § 60 správního řádu) anebo při provedení úkonu (srov. ustanovení § 135 správního řádu).

5 Obecně závazná vyhláška obce

Vedle výkonu státní správy v oblasti ochrany ovzduší může obec v rámci výkonu samostatné působnosti vydávat obecně závazné vyhlášky (dále také „vyhlášky“ či „vyhlášky obce“). Prostřednictvím obecně závazných vyhlášek lze regulovat specifické problémy, které v obcích s provozem lokálních zdrojů a spalováním v otevřených ohništích souvisí a nelze je dostatečně postihnout ustanoveními zákona o ochraně ovzduší.

V otevřeném ohništi lze spalovat jen suché rostlinné materiály neznečištěné chemickými látkami. Podle § 16 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší může obec obecně závaznou vyhláškou stanovit podmínky pro spalování suchého rostlinného materiálu v otevřeném ohništi za účelem jeho odstranění nebo jeho spalování zakázat, pokud zajistí jiný způsob pro jeho odstranění podle jiného právního předpisu (zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech, v platném znění). Při stanovení podmínek nebo zákazu obec přihlíží zejména ke klimatickým podmínkám, úrovni znečištění ve svém územním obvodu, vegetačnímu období a hustotě zástavby.

Dle § 17 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší může obec obecně závaznou vyhláškou zakázat na vymezeném území obce spalování vybraných druhů pevných paliv ve stacionárních spalovacích zdrojích o jmenovitém tepelném příkonu 300 kW a nižším, s výjimkou spalovacích stacionárních zdrojů uvedených v § 17 odst. 1 písm. g) splňujících pro tato paliva požadavky stanovené v příloze č. 11 zákona o ochraně ovzduší.

Obec může obecně závaznou vyhláškou v oblasti lokálních zdrojů regulovat i další činnosti, neregulované v zákoně o ochraně ovzduší, a to na základě § 10 písm. c) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení může obec přijmout mj. obecně závaznou vyhlášku k ochraně životního prostředí.

Obecně závazné vyhlášky může vydávat jen zastupitelstvo a podmínkou platnosti všech je vyhlášení konkrétním způsobem (publikace). Znamená to, že se vyhláška obce vyvěsí na úřední desce obecního úřadu po dobu 15 dnů. Dnem vyhlášení je první den jeho vyvěšení na úřední desce (kromě toho může obec uveřejnit právní předpis obce způsobem v místě obvyklým). Na vyhlášení je vázaná také účinnost vyhlášky (tedy okamžik, od kterého se jí musí adresáti řídit). Vyhlášky zpravidla nabývají účinnosti 15. den po vyhlášení, obec ale může stanovit i pozdější datum (třeba od nového roku). Výjimečně, pokud to vyžaduje nějaký naléhavý obecný zájem (což musí být řádně zdůvodněno), může vyhláška nabýt účinnosti i dříve, nikdy však přede dnem vyhlášení.

Za prvotní kontrolu zákonnosti vyhlášek odpovídá Ministerstvo vnitra, kterému je obec povinna vyhlášku zaslat bezprostředně po jejím vyhlášení. Doporučené vzory obecně závazných vyhlášek obcí, kterými jsou stanoveny podmínky pro spalování suchého rostlinného materiálu za účelem jeho odstranění (anebo je toto spalování úplně zakázáno), případně podmínky možného zákazu spalování vybraných druhů pevných paliv na vymezeném území obce, jsou k dispozici na internetových stránkách Ministerstva vnitra⁷.

⁷ <http://www.mvcr.cz/clanek/vzory-pravnich-predpisu-obci.aspx>

6 Občanskoprávní ochrana vlastnického práva

Uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného. Občanský zákoník, který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2014 a je vyhlášen jako zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), upravuje meze vlastnického práva tak, že vlastník nesmí při nakládání se svým majetkem omezovat jiné osoby. Typickým příkladem takového omezujícího nakládání mohou být imise. Za imise (z latinského *immissio* - vnikání nebo vpuštění) se považují zejména odpady, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (např. zvířata). Přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka občanský zákoník zakazuje, a to bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod (např. byla uzavřena smlouva anebo existuje rozhodnutí orgánu veřejné moci, případně existuje zákonný důvod).

V souladu s ustanovením § 1013 odst. 1 občanského zákoníku se vlastník zdrží také všeho, co působí, že imise vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku. Je třeba doplnit, že ne každé nepřímé obtěžování imisemi je podle tohoto ustanovení automaticky nezákonné. Imise musejí dosahovat určité intenzity, aby byly považovány za protiprávní. Nepřímé obtěžování imisemi musí být „v míře nepřiměřené místním poměrům“ neboli imise musejí dosahovat hladiny, která je „nad mírou přiměřenou poměrům“. Nalezení hranice přiměřenosti poměrům je přitom v každém konkrétním případě na soudu, který poskytuje ochranu vlastnickému právu, a vychází jak z objektivních hledisek, tak z okolností tkvících v osobě nebo v poměrech vlastníka; nepostačí tak subjektivní pocit, že obtěžování je nepřiměřené. Soud posuzuje např. to, jak dlouho imise trvá, zda je jednorázová nebo opakovaná, jaká je historie využití daného území atd. V jednotlivých oblastech a lokalitách tak bude míra přiměřenosti poměrům pravděpodobně různá (např. v lázních, první zóně národního parku atp. bude nižší než např. v oblastech, kde spalování pevných paliv je dlouhodobou záležitostí). Sama skutečnost, že imise nepřekračuje zákonné limity, také na druhou stranu neznamena, že se nemůže jednat o obtěžování imisemi v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezující obvyklé užívání pozemku.

Ustanovení § 1013 odst. 2 občanského zákoníku reaguje také na situaci, kdy jsou imise důsledkem provozu závodu (nebo podobného zařízení), který byl řádně úředně schválen. V takovém případě má obtěžovaný soused právo jen na náhradu újmy v penězích, i když byla újma způsobena okolnostmi, k nimž se při úředním projednávání provozu závodu nepřihlédlo. Za situace, kdy se při provádění provozu překračuje rozsah, v jakém byl úředně schválen, se však lze domáhat i zákazu takového jednání.

Proti obtěžování imisemi se lze bránit tzv. záporní žalobou. Pokud soud uzná, že se v daném případě skutečně jedná o omezování vlastnického práva imisemi nad míru přiměřenou poměrům a žalobě vyhoví, vysloví zákaz jednání, které omezuje žalobcova práva. Návrhem na zahájení občanského soudního řízení, směřujícím proti vlastníkovi, v důsledku jehož jednání dochází k vnikání imisí na pozemek jiného vlastníka, se žalobce může úspěšně domáhat jen vydání rozsudku, jímž by žalovanému byla uložena povinnost zdržet se přesně vymezeného rušení, nikoli však již povinnost něco aktivně konat. Jakým způsobem žalovaný např. kouř ze spalovacího zdroje omezí (zda stavební úpravou nebo změnou způsobu vytápění), tedy zůstává především na něm.

Bc. Kurt Dědič
ředitel odboru ochrany ovzduší
v. r.

Povinnosti provozovatelů spalovacích zdrojů do 300 kW dle zákona o ochraně ovzduší

§ 17 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší stanoví provozovatelům stacionárních zdrojů povinnost *uvádět do provozu a provozovat stacionární zdroj a činnosti nebo technologie související s provozem nebo zajištěním provozu stacionárního zdroje, které mají vliv na úroveň znečištění, v souladu s podmínkami pro jeho provoz stanovenými zákonem, jeho prováděcími právními předpisy, výrobcem a dodavatelem.*

Těmito podmínkami jsou například konkrétně podmínky stanovené v § 17 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ovzduší: provozovatelé spalovacích stacionárních zdrojů jsou povinni *používat pouze paliva splňující požadavky na kvalitu paliv stanovené prováděcím právním předpisem.* Při provozu zdroje je nutné brát ohled také na podmínky stanovené výrobcem, například na nutnost provozovat zdroj se zapojenou akumulací nádobou, pokud je to podmínka splnění parametrů na emise a účinnost zdroje. Tato podmínka vychází z textu **ČSN EN 303-5** (2012; Kotle pro ústřední vytápění – Část 5: Kotle pro ústřední vytápění na pevná paliva, s ruční a samočinnou dodávkou, o jmenovitém tepelném výkonu nejvýše 500 kW – Terminologie, požadavky, zkoušení a značení), kde je v části 4.4.6 uvedeno, že u kotlů s ruční dodávkou paliva, kde výrobce stanoví, že kotel musí být připojen k akumulací nádrži o stanoveném objemu, může být minimální tepelný výkon větší než 30 % jmenovitého tepelného výkonu, nebo nemusí být provedena zkouška při minimálním výkonu vůbec. Jelikož roste podíl kotlů, které jsou tímto způsobem testovány při uvádění na trh, je nutné vyžadovat v provozu naplnění tohoto požadavku normy.

V případech porušení výše uvedených povinností se zároveň jedná o porušení povinností stanovené v § 17 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší.

§ 17 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ovzduší stanoví provozovatelům spalovacích stacionárních zdrojů povinnost *dodržovat přípustnou tmavost kouře.* Přípustná tmavost kouře a metody jejího zjišťování jsou uvedeny v prováděcím právním předpisu k zákonu o ochraně ovzduší (vyhláška č. 415/2012 Sb.).

§ 17 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ovzduší ukládá provozovatelům spalovacích stacionárních zdrojů povinnost *spalovat ve stacionárním zdroji pouze paliva, která splňují požadavky na kvalitu paliv stanovené v prováděcím právním předpise k zákonu* (vyhláška č. 415/2012 Sb.). Výrobce spalovacího stacionárního zdroje specifikuje (v technické dokumentaci výrobku), pro která paliva je daný spalovací zdroj určen, a pro něž jeho výrobce garantuje výstupní emise. Spalování jiných (výrobcem neurčených) paliv, třebaže splňujících požadavky prováděcího právního předpisu k zákonu o ochraně ovzduší, je v daném spalovacím stacionárním zdroji zakázáno.

§ 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší ukládá provozovatelům povinnost *předkládat příslušnému orgánu ochrany ovzduší na vyžádání informace o provozu stacionárního zdroje a jeho emisích, včetně údajů o vnášení skleníkových plynů do ovzduší.*

§ 17 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně ovzduší stanoví provozovatelům stacionárních zdrojů povinnost *umožnit osobám pověřeným ministerstvem, obecním úřadem obce s rozšířenou působností a inspekci přístup ke stacionárnímu zdroji a jeho příslušenství, používaným palivům a surovinám a technologiím souvisejícím s provozem nebo zajištěním provozu stacionárního zdroje*, za účelem kontroly dodržování povinností podle zákona o ochraně ovzduší.

§ 17 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně ovzduší ukládá provozovatelům *provozovat spalovací stacionární zdroj na pevná paliva o jmenovitém tepelném příkonu do 300 kW včetně, který slouží jako zdroj tepla pro teplovodní soustavu ústředního vytápění a který není navržen rovněž pro přímé vytápění místa instalace, v souladu s minimálními požadavky uvedenými v příloze č. 11 k tomuto zákonu.*

§ 41 odst. 16 zákona o ochraně ovzduší stanoví, že provozovatel spalovacího stacionárního zdroje na pevná paliva o jmenovitém tepelném příkonu od 10 do 300 kW včetně, který slouží jako zdroj tepla pro teplovodní soustavu ústředního vytápění, je povinen *provozovat zdroj v souladu s požadavky uvedenými v § 17 odst. 1 písm. g) nejpozději do 10 let od nabytí účinnosti tohoto zákona* (tedy nejpozději od 1. září 2022).

§ 17 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně ovzduší stanoví provozovatelům spalovacích stacionárních zdrojů na pevná paliva o celkovém jmenovitém tepelném příkonu od 10 do 300 kW včetně povinnost *provádět pravidelně nejméně jednou za tři roky prostřednictvím fyzické osoby, která byla proškolená výrobcem spalovacího stacionárního zdroje a má od něj udělené oprávnění k jeho instalaci, provozu a údržbě (dále jen „odborně způsobilá osoba“), kontrolu technického stavu a provozu spalovacího stacionárního zdroje na pevná paliva o celkovém jmenovitém tepelném příkonu od 10 do 300 kW včetně, který slouží jako zdroj tepla pro teplovodní soustavu ústředního vytápění, a předkládat na vyžádání obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doklad o provedení této kontroly vystavený odborně způsobilou osobou potvrzující, že stacionární zdroj je instalován, provozován a udržován v souladu s pokyny výrobce a tímto zákonem; pokud byla provedena pravidelná kontrola provozovaného kotle podle zákona o hospodaření s energií³, považuje se tím kontrola technického stavu a provozu podle tohoto zákona za splněnou v témže kalendářním roce; v takovém případě má provozovatel povinnost předložit na vyžádání obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností zprávu o této pravidelné kontrole. V případě, že výrobce spalovacího stacionárního zdroje není znám, zanikl nebo není schopen zajistit odborně způsobilou osobu, která by provedla kontrolu technického stavu a provozu nejvýše za cenu stanovenou prováděcím právním předpisem, může být kontrola provedena odborně způsobilou osobou oprávněnou jiným výrobcem k provádění kontroly technického stavu a provozu stejného typu spalovacího stacionárního zdroje. Vyjádření k dostupnosti odborně způsobilé osoby podle předchozí věty vystaví výrobce provozovateli do 30 dnů od jeho vyžádání a provozovatel jej připojí k dokladu o provedení kontroly předkládanému na vyžádání obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností. Nevystaví-li výrobce své vyjádření ve stanovené lhůtě, má se zato, že není odborně způsobilou osobu za stanovenou cenu schopen zajistit. V takovém případě je provozovatel povinen na vyžádání obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností věrohodně prokázat, že výrobce o vyjádření požádal.*

§ 17 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší stanoví, že vznikne-li *důvodné podezření, že provozovatel spalovacího stacionárního zdroje umístěného v rodinném domě, v bytě nebo ve stavbě pro rodinnou rekreaci, nejde-li o prostory užívané pro podnikatelskou činnost, porušil některou*

z povinností podle odstavce 1, avšak toto porušení nelze prokázat bez provedení kontroly spalovacího stacionárního zdroje, jeho příslušenství nebo používaných paliv, obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele na tuto skutečnost písemně upozorní a poučí jej o povinnostech provozovatele spalovacího stacionárního zdroje stanovených v odstavci 1 a o následcích opakovaného důvodného podezření na jejich porušení v podobě provedení kontroly. Pokud opakovaně vznikne důvodné podezření, že tento provozovatel nadále nebo opětovně porušuje některou z povinností podle odstavce 1, je kontrolující oprávněn vstoupit do jeho obydlí za účelem kontroly dodržování povinností podle tohoto zákona. Vlastník nebo uživatel těchto prostor je povinen umožnit kontrolujícímu přístup ke spalovacímu stacionárnímu zdroji, jeho příslušenství a používaným palivům.

§ 41 odst. 15 zákona o ochraně ovzduší stanoví, že provozovatel spalovacího stacionárního zdroje na pevná paliva o jmenovitém tepelném příkonu od 10 do 300 kW včetně, který slouží jako zdroj tepla pro teplovodní soustavu ústředního vytápění, je povinen *zajistit provedení první kontroly technického stavu a provozu zdroje podle § 17 odst. 1 písm. h) zákona nejpozději do 31. prosince 2016.*

Související ustanovení zákona o ochraně ovzduší a jeho prováděcích právních předpisů

§ 4 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší mj. uvádí postup stanovení jmenovitého tepelného příkonu v případech, že výrobce spalovacího stacionárního zdroje neuvádí jeho jmenovitý tepelný příkon, vypočte se jako podíl jmenovitého tepelného výkonu a jemu odpovídající tepelné účinnosti, případně výpočtem z jiných dostupných parametrů.

§ 16 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší stanoví, že osoba uvádějící na trh v České republice paliva smí na trh uvést pouze paliva, která splňují požadavky na kvalitu paliv stanovené prováděcím právním předpisem. Doklad, který prokazuje splnění požadavků na kvalitu paliv způsobem stanoveným prováděcím právním předpisem, je povinna předat odběrateli vždy při první dodávce paliva a následně při změně kvality paliva. Osoba uvádějící v České republice paliva na trh, odběratel a každý, kdo v dodavatelském řetězci provádí následnou obchodní činnost po uvedení paliva na trh, je povinen na vyžádání kontrolního orgánu předložit doklad, který prokazuje splnění požadavků na kvalitu paliv způsobem stanoveným prováděcím právním předpisem. Osoby uvádějící na trh paliva mají povinnost ohlásit údaje stanovené prováděcím právním předpisem za uplynulý kalendářní rok ministerstvu do 31. března.

§ 16 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší stanoví, že osoba uvádějící na trh v České republice spalovací stacionární zdroj o jmenovitém tepelném příkonu 300 kW a nižším je povinna prokázat certifikátem podle jiného právního předpisu, že spalovací stacionární zdroj splňuje emisní požadavky pro tento stacionární zdroj podle přílohy č. 10 k tomuto zákonu.

§ 16 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší stanoví, že v otevřeném ohništi lze spalovat jen suché rostlinné materiály neznečištěné chemickými látkami.

§ 16 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší stanoví, že obec může obecně závaznou vyhláškou stanovit podmínky pro spalování suchého rostlinného materiálu v otevřeném ohništi za účelem jeho odstranění nebo jeho spalování zakázat, pokud zajistí jiný způsob pro jeho odstranění podle jiného právního předpisu¹³). Při stanovení podmínek nebo zákazu obec přihlíží zejména ke klimatickým podmínkám, úrovni znečištění ve svém územním obvodu, vegetačnímu období a hustotě zástavby.

§ 16 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší stanoví, že odpad podle jiného právního předpisu (zákon o odpadech), s výjimkou odpadu uvedeného v prováděcím právním předpisu, může být tepelně zpracován jen ve stacionárním zdroji, ve kterém je tepelné zpracování odpadu povoleno podle § 11 odst. 2 písm. d). Tepelné zpracování odpadu je možné pouze pod dohledem osoby autorizované podle § 32 odst. 1 písm. c). Z toho vyplývá, že ve spalovacích stacionárních zdrojích o jmenovitém tepelném příkonu do 300 kW včetně nelze spalovat odpad. Definice odpadu je dána § 3 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech. Případné pochybnosti (jiných než případů zřejmých přímo ze zákona o odpadech), zda určitá věc je či není odpadem, posuzuje příslušný orgán veřejné správy v oblasti odpadového hospodářství v intencích zákona o odpadech, konkrétně tedy krajský úřad.

§ 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší stanoví, že *právníká a fyzická osoba je povinna, je-li to technicky možné, u nových staveb nebo při změnách stávajících staveb využít pro vytápění teplo ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje, který není stacionárním zdrojem. Tato povinnost se nevztahuje na rodinné domy a stavby pro rodinnou rekreaci a na případy, kdy energetický posudek prokáže, že využití tepla ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje energie, který není stacionárním zdrojem, není pro povinnou osobu ekonomicky přijatelné. Energetický posudek se zpracovává podle zákona č. 406/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů)*

§ 17 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší stanoví, že *ve spalovacím stacionárním zdroji o jmenovitém tepelném příkonu 300 kW a nižším je zakázáno spalovat hnědé uhlí energetické, lignit, uhelné kaly a proplástky. Obec může vyhláškou zakázat na vymezeném území obce spalování vybraných druhů pevných paliv ve stacionárních zdrojích podle věty první, s výjimkou spalovacích stacionárních zdrojů uvedených v § 17 odst. 1 písm. g) splňujících pro tato paliva požadavky stanovené v příloze č. 11 k tomuto zákonu.*

§ 10 vyhlášky č. 415/2012 Sb. stanovuje způsob zjišťování a vyhodnocování tmavosti kouře a podmínky, za nichž se provádí. Současně stanovuje, že *do vyhodnocení se nezohledňuje doba uvádění spalovacího stacionárního zdroje do provozu v trvání nejdéle 30 minut, pokud není v povolení provozu stanoveno jinak.*

§ 11 vyhlášky č. 415/2012 Sb. stanovuje způsob vyhodnocení plnění přípustné tmavosti kouře.

§ 15 odst. 5 vyhlášky č. 415/2012 Sb. stanovuje, že *dřevotřísku, překližku, dřevovláknitou desku nebo jiné lepené dřevo lze spalovat pouze ve spalovacích stacionárních zdrojích o celkovém jmenovitém tepelném příkonu 3 MW a vyšším, a to pouze v případě, že neobsahují halogenované organické sloučeniny nebo těžké kovy v důsledku ošetření látkami na ochranu dřeva nebo povrchových úprav. V místě, kde toto palivo vzniká ve formě vedlejšího produktu výroby, jej lze spalovat také ve spalovacím stacionárním zdroji o celkovém jmenovitém tepelném příkonu od 0,3 MW do 3 MW vybaveném automatickým dávkováním paliva a automatickým řízením spalovacího procesu. Z uvedeného vyplývá, že ve spalovacích stacionárních zdrojích o jmenovitém tepelném příkonu do 300 kW včetně tyto materiály spalovány být nesmí.*

§ 17 a část I přílohy č. 3 vyhlášky č. 415/2012 Sb. stanoví požadavky na kvalitu paliv. *Prokazování plnění požadavků na kvalitu paliva se provádí doklady o analýzách odebraných vzorků paliva provedených v souladu s postupy pro odběr vzorků a provádění analýz podle určených technických norem, zveřejněných ve Věstníku ÚNMZ, osobou akreditovanou vnitrostátním akreditačním orgánem pověřeným podle jiného právního předpisu (zákon o technických požadavcích na výrobky).*

Příloha č. 18 vyhlášky č. 415/2012 Sb. stanoví povinné náležitosti dokladu o kontrole technického stavu a provozu spalovacího stacionárního zdroje na pevná paliva o celkovém jmenovitém tepelném příkonu od 10 do 300 kW včetně, který slouží jako zdroj tepla pro teplovodní soustavu ústředního vytápění, dle § 17 odst. 1 písm. h) zákona.

Metoda měření tmavosti kouře

Ringelmannova stupnice tmavosti kouře

Popis: Tato metoda je založena na porovnání tmavosti kouřové vlečky (emise z komína) s odpovídajícím stupněm Ringelmannovy stupnice tmavosti lidským zrakem. Metoda a postup pro její použití jsou upraveny vyhláškou č. 415/2012 Sb. Tmavost kouře je závislá na množství tuhých látek obsažených ve vlečce a závisí na subjektivním posouzení pozorovatele. Směr kouřové vlečky by měl v ideálním případě být v pravém úhlu na směr pozorování, přičemž pozadí kouřové vlečky by mělo tvořit světlo oblohy. Tmavost kouře nesmí být, s výjimkou doby roztápění spalovacího stacionárního zdroje, větší než je stupeň 2 stupnice nebo jiné barvy (viz § 11 vyhlášky č. 415/2012 Sb.). Vyhláška č. 415/2012 Sb. umožňuje postihnout i případy, kdy tmavost kouře splňuje požadovaný stupeň, nicméně z barvy kouře (např. hustě žlutá) je zřejmé, že spalovací proces neprobíhá řádně. Tento stav může např. indikovat spalování mokré biomasy nebo biomasy znečištěné nežádoucími organickými nebo anorganickými příměsemi nebo spoluspalování komunálního odpadu. Tato možnost by však neměla být využívána extenzivně, např. při velmi jemném barevném odstínu, pokud je současně dosahován nízký stupeň tmavosti kouře.

Při měření tmavosti kouře metodou podle Ringelmana musí být dodrženy následující podmínky (viz § 10 odst. 3 vyhlášky č. 415/2012 Sb.):

- směr kouřové vlečky vystupující z komína je přibližně v pravém úhlu na směr pozorování,
- pozadí kouřové vlečky tvoří rozptýlené světlo oblohy během dne; měření nelze provádět proti slunci, proti zástavbě nebo okolnímu terénu a
- Ringelmannovu stupnici drží pozorovatel ve volně natažené paži tak, že se síť jednotlivých polí slije do rozdílných stupňů šedé barvy.

Při vyhodnocení měření tmavosti kouře se Ringelmannova stupnice porovná s kouřovou vlečkou v místě výstupu kouře z koruny komína a určí se stupeň tmavosti kouře. Při měření se provádí postupně 30 stanovení stupně tmavosti kouře v pravidelných půlminutových intervalech. Délka jednoho odečtu činí 5 sekund. Měření se vyhodnotí jako průměrná tmavost kouře ze třiceti odečtů. Do vyhodnocení se nezohledňuje doba uvádění spalovacího stacionárního zdroje do provozu v trvání nejdéle 30 minut, pokud není v povolení provozu stanoveno jinak (viz § 10 odst. 4 vyhlášky č. 415/2012 Sb.). O provedení měření tmavosti kouře se sepíše protokol, ve kterém se uvede minimálně datum a čas měření, identifikace objektu měření a provozovatele, důvod měření, naměřené hodnoty, jejich vyhodnocení a závěr, zda je přípustná tmavost kouře dodržena či nikoliv, identifikace osob provádějících měření (doporučují se min. 2 osoby) a jejich podpis.

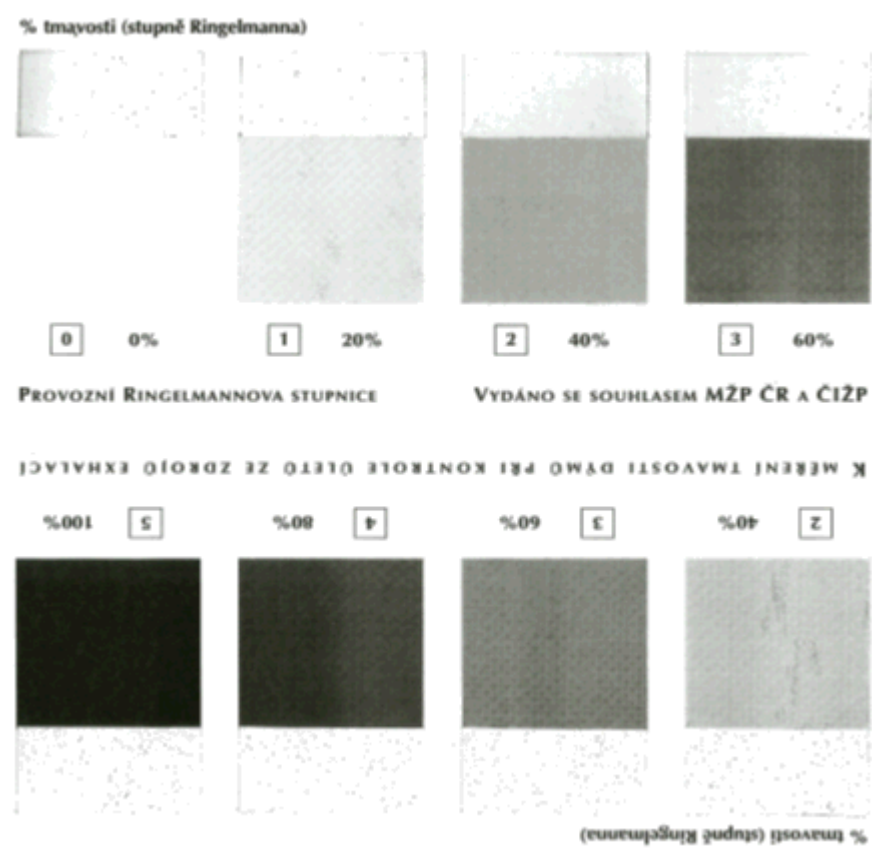
Ringelmannova stupnice tmavosti kouře

Ringelmannova stupnice se sestává ze šesti čtvercových (obdélníkových) polí tvořených pravouhlou sítí černých čar o tloušťce a hustotě sítě na bílém podkladě odpovídající následujícím stupňům tmavosti kouře:

- a) stupeň 0 odpovídá 0 % černé barvy na bílém podkladě s definovanou odrazivostí světla 80 %,
- b) stupeň 1 odpovídá 20 % černé barvy na bílém podkladě,
- c) stupeň 2 odpovídá 40 % černé barvy na bílém podkladě,
- d) stupeň 3 odpovídá 60 % černé barvy na bílém podkladě,
- e) stupeň 4 odpovídá 80 % černé barvy na bílém podkladě,
- f) stupeň 5 odpovídá 100 % černé barvy na bílém podkladě.

Stupeň 5 Ringelmannovy stupnice slouží pro ověření jejích optických vlastností. Černá barva použitá k tisku stupnice musí mít odrazivost světla 5 %.

Stupnice:

Omezení použití: Nevýhodou této metody je, že musí být prováděna za definovaných světelných podmínek. Tmavost kouře nelze stanovit za tmy, kdy se většina obyvatel vrací ze zaměstnání a zatápí.

Náklady: Náklady na pořízení papírové Ringelmannovy stupnice jsou zanedbatelné, jedinými významnými nákladovými položkami, které lze zvažovat jsou náklady na mzdu pracovníka, který měření provádí (zpravidla se však jedná o fixní náklady).

Protokol

z měření tmavosti kouře podle § 10 a 11 vyhlášky č. 415/2012 Sb.

Údaje o objektu měření					
Adresa					
Provozovatel					
Popis umístění komína					
Údaje o měření tmavosti kouře					
Vzdálenost měřícího místa od objektu měření [m]					
Popis místa měření ve vztahu k podmínkám dle § 10 odst. 3 vyhlášky č. 415/2012 Sb.					
Datum měření					
Čas příchodu na místo měření					
Čas zpozorování kouře z místa měření					
Čas zahájení měření ¹					
Čas ukončení měření					
Přítomnost provozovatele při měření		Ano		Ne	
Stanovený stupeň tmavosti kouře (průměr)					
Barva kouře					
Záznam průběhu měření					
Číslo odečtu	Stupeň tmavosti kouře	Číslo odečtu	Stupeň tmavosti kouře	Číslo odečtu	Stupeň tmavosti kouře
1		11		21	
2		12		22	
3		13		23	
4		14		24	
5		15		25	
6		16		26	
7		17		27	
8		18		28	
9		19		29	
10		20		30	

Jméno a podpis osoby provádějící měření:

Jména a podpisy dalších osob přítomných měření:

Přílohy (fotodokumentace, videozáznam, apod.):

¹ Měření tmavosti kouře může být zahájeno až po 30 minutách od zpozorování kouře z komína z místa měření

Metodika prokázání spalování odpadu prostřednictvím analýzy vzorku popela odebraného u provozovatele

Metodika je určena pro prokázání spalování odpadů ve spalovacích stacionárních zdrojích do 300 kW celkového jmenovitého tepelného příkonu. Metoda je založena na analýze vzorku popela odebraného z popelníku spalovacího zařízení u provozovatele a porovnání výsledků analýzy koncentrace jednotlivých ukazatelů s limitními hodnotami. Vizualní kontrola popela není podle této metodiky rozhodovací nástroj, ale pouze popisný prostředek. K vizualnímu zhodnocení odebraných vzorků je možné použít katalog popelů, který je zveřejněn na stránkách MŽP:

[https://www.mzp.cz/C1257458002F0DC7/cz/spalovaci_stacionarni_zdroje_300kW_sdeleni/\\$FILE/OOO-Katalog_popelu-20180417.pdf](https://www.mzp.cz/C1257458002F0DC7/cz/spalovaci_stacionarni_zdroje_300kW_sdeleni/$FILE/OOO-Katalog_popelu-20180417.pdf).

V katalogu je zobrazen vzhled popelů z různých druhů použitých paliv (i kontaminovaných), včetně rozdělení na nadsítnou a podsítnou frakci.

Vysvětlení některých pojmů:

Kontrolující - osoba vykonávající kontrolu na základě pověření kontrolním orgánem

Provozovatel - osoba zodpovědná za provoz spalovacího zařízení

Laboratoř – specializované pracoviště provádějící analýzu vzorku popela

1. Vybavení potřebné pro odběr vzorku popela u provozovatele

- kovová lopatka na odběr vzorku, povrchová úprava lopatky nesmí kontaminovat vzorek (bez nátěru)
- vzorkovnice - kovová nádoba („plechovka“) pro uchování vzorku popela, musí být hermeticky uzavíratelná a nesmí vnitřní povrchovou úpravou kontaminovat vzorek, doporučený objem vzorkovnice je 2 dm³, skleněné nádoby není doporučeno používat pro odběr vzorku horkého popela, jinak hrozí nebezpečí prasknutí nádoby a ztráty nebo znehodnocení vzorku, při manipulaci se skleněnou vzorkovnicí je nutno přijmout taková opatření, aby nedošlo k jejímu rozbití
- vysavač pro zamezení nadměrného prášení při odběru a manipulaci s popelem a úklid (doporučeno)
- fotoaparát, případně kamera (fotodokumentace skladu paliva, popela spalovacího prostoru, případně kouře vycházejícího z komína)
- měřidlo délky (např. svinovací metr) pro fotodokumentaci popela v popelníku s měřítkem
- ochranné pomůcky (brýle, pracovní rukavice, rouška, pracovní oděv)
- kovový pohrabáč (bude-li se roštovat popel ve spalovacím prostoru zařízení z důvodu nedostatečného množství popela v popelníku)

- smetáček a ubrousky nebo utěrky (papír, textil) na očištění pomůcek a úklid
- lepící štítky pro zapečetění a označení vzorkovnic s odebranými vzorky

2. Postup odběru vzorku popela u provozovatele

Kontrolující provede vizuální kontrolu a fotodokumentaci okolí spalovacího zařízení a skladu paliva s důrazem na výskyt „podezřelých“ materiálů (např. nařezané okenní rámy, natřené desky, dřevotřískové desky, kusy nábytku, zbytky textilií, různé plasty nebo jiný spalitelný odpad).

Kontrolující provede vizuální kontrolu a fotodokumentaci spalovacího prostoru spalovacího zařízení na výskyt „podezřelých“ materiálů (viz výše).

Před odběrem popela do vzorkovnice provede kontrolující jeho vizuální kontrolu s důrazem na výskyt zbytků (ohořelých nebo spečených kusů) po spálení „podezřelých“ materiálů (např. nařezané okenní rámy, natřené desky, dřevotřískové desky, kusy nábytku, zbytky textilií, různé plasty nebo jiný spalitelný odpad) a pořídí detailní fotografii popela v popelníku s měřítkem (měřidlem délky). Kontrolující provede odběr vzorku popela z popelníku do připravené vzorkovnice pomocí lopatky. Vzorkování se provede podle dostupného množství popela buď převedením veškerého popela z popelníku do vzorkovnice, nebo odběrem dílčích vzorků, tj. v bodech rovnoměrně rozmístěných na ploše popelníku.

- V případě dostatečného množství popela v popelníku bude popel nejprve promíchán (pohrabáčem, lopatkou) a následně odebrán do vzorkovnice v maximálně možném množství (plná vzorkovnice).
- V případě nedostatečného množství popela v popelníku bude provedeno roštování pomocí pohrabáče a po částečném vychladnutí žhavého popela v prostoru popelníku bude popel promíchán (pohrabáčem, lopatkou) a odebrán do vzorkovnice v maximálním možném množství (alespoň 0,5 dm³).

Po provedení odběru vzorku kontrolující vyplní „Protokol o odběru vzorku popela“, uzavře vzorkovnici a provede její zapečetění a označení číslem „Protokolu o odběru vzorku popela“.

3. Uchování vzorku popela odebraného u provozovatele

Vzorek popela, odebraný u provozovatele spalovacího zařízení musí být uchováván, před jeho předáním do zkušební laboratoře, v zapečetěné vzorkovnici na suchém místě při teplotě -20 až 40 °C a musí být zabráněno neoprávněné manipulaci se vzorkem (záměna, přesypání, přelepení) a poškození vzorkovnice.

4. Výběr laboratoře

Analýzu vzorku popela odebraného u provozovatele mohou provádět akreditované laboratoře, uvedené v seznamu akreditovaných zkušebních laboratoří Českého institutu pro akreditaci, o.p.s. (viz níže či na stránkách <http://www.cia.cz/>). Průměrná cena (bez DPH) za analýzu jednoho vzorku popela je 1646 Kč.

Přehled některých akreditovaných laboratoří v ČR provádějících analýzy popelů

Laboratoř	Lokalita	Kraj
Povodí Odry, státní podnik	Ostrava	Moravskoslezský
Dekonta, a. s. - Laboratoř Ústí nad Labem	Ústí nad Labem	Ústecký
ELVAC EKOTECHNIKA s.r.o.	Ostrava	Moravskoslezský
EMPLA AG spol. s r. o.	Hradec Králové	Královéhradecký
ENVIRO-EKOANALYTIKA, s.r.o.	Velké Meziříčí	Vysočina
EUROFINS CZ, s.r.o.	Brno	Jihomoravský
Laboratoř MORAVA s.r.o.	Studénka	Moravskoslezský
LABTECH s.r.o.	Brno	Jihomoravský
ORLICKÁ LABORATOŘ, s.r.o.	Česká Třebová	Pardubický
Ekologická laboratoř PEAL s.r.o.	Praha	Praha
Sokolovská uhelná, právní nástupce, a.s.	Sokolov	Karlovarský
TŮV NORD Czech, s.r.o.	Brno	Jihomoravský
VŠB-TU Ostrava, laboratoř CNT	Ostrava	Moravskoslezský
Výzkumný ústav pro hnědé uhlí a.s.	Most	Ústecký
ALS Czech republic, s.r.o. - Praha	Praha	Praha
ALS Czech republic, s.r.o. - Praha	Praha	Praha
ALS Czech republic, s.r.o. - Česká lípa	Česká Lípa	Liberecký
Výzkumný ústav stavebních hmot, a.s.	Brno	Jihomoravský
Zdravotní ústav se sídlem v Ostravě	Ostrava	Moravskoslezský
Zdravotní ústav se sídlem v Ústí nad Labem	Ústí nad Labem	Ústecký
AQUATEST a.s.	Praha	Praha
VZ lab s.r.o.	Praha	Praha

5. Předání vzorku popela do laboratoře

Předání zapečetěné vzorkovnice se vzorkem popela do zkušební laboratoře je dokumentováno záznamem (např. předávací list nebo protokol) dle obvyklého postupu zavedeného v příslušné laboratoři.

6. Zadání pro laboratoř

6.1. Rozdělení vzorku popela odebraného u provozovatele

- úprava a homogenizace vzorku popela (drcení na granulometrii < 3,15 mm)
- rozdělení na poloviny (vzorek „A“, vzorek „B“)
- archivace vzorku „A“ (archivní vzorek pro případnou potřebu kontrolního orgán)
- analýza vzorku „B“

6.2. Požadované analýzy vzorku „B“

Pro potřeby metodiky k prokázání spalování odpadu prostřednictvím analýzy popela je požadováno stanovení koncentrace těchto kovů - Sb, Cu, Pb, Sn, Zn, Ti a chloridů v sušině (tj. v bezvodém stavu) vzorku popela [mg/kg suš.].

6.3. Požadované metody analýz

Kovy:

- Rozklad (mineralizace) vzorku popela pomocí lučavky královské nebo pomocí kyseliny fluorovodíkové (HF).

Analytické koncovky:

- ICP-OES - emisní spektrometrie s indukčně vázaným plazmatem
- ICP-MS - hmotnostní spektrometrie s indukčně vázaným plazmatem
- AAS – atomová absorpční spektrometrie

chloridy (Cl⁻):

- příprava vodného výluhu z popela v poměru 1:10 vztaženo na sušinu vzorku popela
- stanovení chloridů ve vodném výluhu pomocí iontové chromatografie (IC) - upřednostněno, případně titračně, spektrofotometricky aj.

7. Metoda posouzení popelů z pohledu identifikace spalování odpadů v malých spalovacích zařízeních – metoda SEMAFOR

7.1. Popis významu barev SEMAFORU

prokázání spalování kontaminovaného paliva

spalování kontaminovaného paliva nelze prokázat ani vyloučit

neprokázání spalování kontaminovaného paliva

Popis významu barev SEMAFORU

K posouzení možnosti spalování odpadu se využívá metody SEMAFOR (viz výše). Vyhodnocení výsledků analýzy pomocí této metody je prováděno podle druhu spalovaného paliva pro 6 skupin:

- biomasa (např. dřevo, dřevěné brikety, dřevěné pelety)
- hnědé uhlí a hnědouhelné brikety
- černé uhlí
- hnědé uhlí + biomasa (např. směsi biomasy a hnědé uhlí)
- černé uhlí + biomasa (např. směsi biomasy a černého uhlí)
- nespécifikované palivo (např. blíže neurčené směsi biomasy a uhlí)

Každá skupina má níže stanovené limitní hodnoty koncentrace jednotlivých sledovaných látek (ukazatelů) ve vzorku popela po spalování paliva.

7.2. Limitní hodnoty ukazatelů

Limitní hodnoty byly navýšeny o maximální nejistoty analýz zkušebních laboratoří a jsou uvedeny následující tabulce. Pro skupinu „hnědé uhlí + biomasa“ byly stanoveny jako maxima limitních hodnot jednotlivých ukazatelů ze skupin „biomasa“ a „hnědé uhlí“ kromě „Ti“, který nebyl do této skupiny zařazen. Obdobně byly stanoveny limitní hodnoty pro skupinu „černé uhlí + biomasa“. Limitní hodnoty ukazatelů pro skupinu „nespecifikované palivo“ byly stanoveny jako maxima limitních hodnot jednotlivých ukazatelů ze skupin „biomasa, hnědé uhlí a černé uhlí“ kromě „Ti“, který nebyl do této skupiny zařazen.

Limitní hodnoty

Limitní hodnoty ukazatelů [mg/kg suš.]	Pb	Cu	Zn	Cl	Sb	Sn	Ti
biomasa	55	390	3 070	1 690	10	10	1 835
hnědé uhlí	35	300	375	2 015	5	5	x
černé uhlí	75	130	145	1 690	10	10	x
hnědé uhlí + biomasa	55	390	3 070	2 015	10	10	x
černé uhlí + biomasa	75	390	3 070	1 690	10	10	x
nespecifikované palivo	75	390	3 070	2 015	10	10	x

7.3. Výpočet „indexu překročení“

Výsledky analýzy vzorku „B“, uvedené v protokolu z laboratoře, budou použity pro výpočet „indexu překročení“ jednotlivých ukazatelů dle následující rovnice:

$$\text{index překročení [\%]} = \frac{\text{naměřená koncentrace daného ukazatele [mg/kg suš.]} }{\text{limitní hodnota daného ukazatele [mg/kg suš.]} } \cdot 100$$

Vypočtená hodnota „indexu překročení“ se zaokrouhlí na celé číslo dolů.

7.4. Kritéria hodnocení jednotlivých ukazatelů

- „povolená hodnota“ – „index překročení“ daného ukazatele je menší nebo roven 100 %
- „výrazně překročená hodnota“ - „index překročení“ daného ukazatele je větší než 200 %
- „podezřelá hodnota“ - „index překročení“ daného ukazatele je větší než 100 % a menší nebo roven 200 %

7.5. Kritéria hodnocení vzorku popela

ČERVENÁ = prokázání spalování kontaminovaného paliva

- dvě a více „výrazně překročené hodnoty“ (minimálně dva „indexy překročení“ jsou větší než 200 %)

ŽLUTÁ = spalování kontaminovaného paliva nelze prokázat ani vyloučit

- dvě a více „podezřelé hodnoty“ (minimálně dva „indexy překročení“ jsou větší než 100 % a menší nebo rovny 200 %) nebo jedna „výrazně překročená hodnota“ (jeden „index překročení“ je větší než 200 %)

ZELENÁ = neprokázání spalování kontaminovaného paliva

- všechny „povolené hodnoty“ (všechny „indexy překročení“ jsou menší nebo rovny 100 %), maximálně jedna „podezřelá hodnota“ (jeden „index překročení“ je větší než 100 % a menší nebo roven 200 %)

8. Shrnutí použití metody SEMAFOR a interpretace výsledků

Kontrolní orgán provede posouzení vzorku popela odebraného u provozovatele spalovacího zařízení (vzorek „B“) metodou SEMAFOR dle bodů 7.3, 7.4 a 7.5.

8.1. Interpretace výsledků metody SEMAFOR

Vzorek byl vyhodnocen jako „zelený“, tj. spalování kontaminovaného paliva (např. spalování odpadu) nebylo použitou metodou prokázáno.

Vzorek byl vyhodnocen jako „žlutý“, tj. spalování kontaminovaného paliva (např. spalování odpadu) nebylo použitou metodou prokázáno, avšak vzorek lze považovat za podezřelý.

Vzorek byl vyhodnocen jako „červený“, tj. spalování kontaminovaného paliva (např. spalování odpadu) bylo použitou metodou prokázáno.

Protokol o odběru vzorku popela	
Číslo protokolu o odběru vzorku:	
Místo odběru vzorku (jméno a adresa provozovatele):	
Datum a čas odběru vzorku:	
Označení vzorku:	
Materiál a velikost vzorkovnice:	
Odhad objemu odebraného vzorku (procentuální zaplnění vzorkovnice):	
Důvod odběru vzorku:	
Typ kontrolovaného spalovacího zařízení:	
Provozovatelem deklarované spalované palivo (HU, ČU, biomasa, směs):	
Poznámky z vizuální kontroly (na výskyt cizorodých materiálů a jejich zbytků) <ul style="list-style-type: none"> – okolí spalovacího zařízení: – skladu paliva: – spalovacího prostoru: – popelníku spalovacího zařízení: 	
Vyjádření provozovatele k odběru vzorku:	
Jména osob přítomných při odběru vzorku:	
Podpis kontrolující osoby:	Podpis provozovatele: